

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaia začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.-; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu.
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Mlado in cvetoče, zdravo in veselo

ne more ostati nobeno dekle in nobena
gospodinja, katera se mora mučiti leta in
leta v kuhinji in v gospodinjstvu pri pranju
in umivanju s slabim milom. — Pri porabi

Schicht-ovega mila

se varuje roke in doseže hitro, brez truda
in napora snežno belo perilo.

Julij Meinl

Ustanovljeno 1862.

Uvoz kave
Veležgalnica kave

Mesečni koledar za oktober 1910.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti	
			ljubl. škof.	lavant. škof.		
1	Sobota	Remigij, škof	Ljublj. lazaristi	Laško	Kan. vizitacija in bir- movanje v ljubljanski škofiji: Dne 2. Cerknica 3. Begunje 4. Št. Vid 5. Grahovo 6. Sv. Trojica 7. Bloke 8. Babno Polje 9. in 10. Stari trg 11. Unec 12. Planina.	
2	Ned.	20. po bink. Rožniven. M. B.	Dovje	Loka		
3	Ponedelj.	Kandid, mučenec	Tomišelj	Sv. Jakob v Dolu		
4	Torek	Frančišek Seraf., spozn.	Kamnik frančišk.	Sv. Rupert n. Laškim		
5	Sreda	Placid, in tov., mučenci	Logatec	Sv. Jedert		
6	Četrtek	Brunon, spozn.	1/2 Št. Jošt, 1/2 Kandija	Razbor		
7	Petek	Justina, devica	Bloke	Trbovlje		
8	Sobota	Brigita, vdova	Rovte n. Logatecem			
9	Ned.	21. po bink. Dionizij, škof	Polom	Sv. Miklavž		
10	Ponedelj.	Frančišek Borgija, spozn.	Šmihel p. Žužemb.	Sv. Marjeta		
11	Torek	Nikazij, škof	Erzelj	Sv. Lenart		
12	Sreda	Maksimilijan, škof-muč.	Sv. Gora	Širje		
13	Četrtek	Edvard, kralj; Koloman, muč.	Rob	Jurklošter		
14	Petek	Kalist, papež	Prežganje	Videm		
15	Sobota	Terezija, devica	Leoninum			
16	Ned.	22. po bink. Posveč. cerkva.	Bohinjska Bela	Brežice		
17	Ponedelj.	Hedviga, kraljica	Podkraj			
18	Torek	Luka, evangelist	Horjul	Franciškanska cerkev		
19	Sreda	Peter Alcantara, spozn.	Golo			
20	Četrtek	Janez Kancijan, spozn.	Zagorje na Pivki	Bolnišnica		
21	Petek	Uršula in dev. mučenice	Ljublj. uršulinke			
22	Sobota	Kordula, dev., muč.; Fides, m.	Budanje			
23	Ned.	23. po bink. Severin, škof	Šmihel p. Košani	Rajhenburg		
24	Ponedelj.	Rafael, nadangel	Dol	Trapisti		
25	Torek	Bonifacij, spozn.	Sp. Bernik			
26	Sreda	Evarist, Lucijan, Marcel, muč.	Trnovo, Notr.	Sevnica		
27	Četrtek	Frumencij, škof	Ig			
28	Petek	Simon in Juda, apostola	Črnuče	Pišce		
29	Sobota	Narcis, Hijačint.	Rudnik			
30	Ned.	24. po bink. Klavdij, muč.	Matenja vas	Bizeljsko		
31	Ponedelj.	Volbenk, škof	Radovljica	Dobova		

Opustki mesca okt. 1910.

2. Nedelja, prva v mesecu. Praznik svetega rožnega venca. Od včeraj popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina svetega rožnega venca, vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen svetega očeta. — Udje bratovščine presvetega Srca Jezusovega dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem, danes ali prvi petek.

4. Torek. Sv. Frančišek Serafinski. Tretjerednikom vesoljna odveza.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredo vsak me-

sec k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko pre-
mišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo
v namen sv. očeta; udje bratovščine
presv. Srca Jezusovega dobé popolni
odpustek proti navadnim pogojem, če se tega
odpustka niso udeležili prvo nedeljo.

13. Sobota. Sv. Danijel in tovariši, mučenci I. reda. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni, oziroma v farni cerkvi.

15. Ponedeljek. Sv. Terezija. a) Popolni odpustek vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevski škapulir; c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

19. Sreda. Sv. Peter Alkantarski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 13. t. m.

21. Petek. Sv. Uršula in tov. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Uršule.

23. Torek. Sv. Janez Kapistran. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 13. t. m.

V. mednarodni marijanski kongres v Solnogradu.

Lepo se je vršil in končal ta kongres v proslavo Matere božje. Nad sto Slovencev je imelo srečo, biti priča temu zborovanju in proslavljanju nebeške Kraljice. Ker pa drugi niste bili deležni tega slavlja, bodi tukaj nekaj poročila. Ne vsega, ker to bi bilo preobširno, ampak samo glavne reči in pa kar zadeva zlasti nas Slovence.

Priglašenih je bilo za pot kakih 70, nabralo se nas je pa nazadnje kakih 110 do 120. Vozili smo se iz Ljubljane v ponedeljek, 18. julija, prispeli pa v Solnograd ob 5. popoldne. Prva naša pot je bila v cerkev sv. Boštjana, ki je bila odločena nam za službo božjo. Po kratki molitvi in pozdravu smo se podali na svoja, nam že poprej odločena stanovanja, ki so bila skoro vsa blizu iste cerkve.

Nato pa takoj v stolno cerkev, katere mogočni zvonovi so naznanjali začetek velike slovesnosti v čast Marije Device. — Hiše po mestu so bile večinoma v zastavah, dasi je mesto tudi po večini liberalno, kakor večja mesta skoro vsa. Ali Solnogračani so pokazali, da znajo vsaj nekoliko olike nasproti tujcem.

Stolna cerkev, v kateri so bila zborovanja — sv. Rešnje Telo so iz cerkve odnesli — je velika mogočna stavba, posneta nekoliko po cerkvi sv. Petra v Rimu. Bila

je primerno okrašena; na levi in desni so bile postavljene visoke tribune (odri), na desni za škofe in druge dostojanstvenike, na levi za predsedstvo in tajništvo shoda.

Ob pol sedmih zvečer pričetek. Skozi velika vrata vstopi z velikim spremstvom kardinal Kačtaler, droben, vpognjen možiček po telesu, pa še čilega duha ter jako delaven in podjeten.

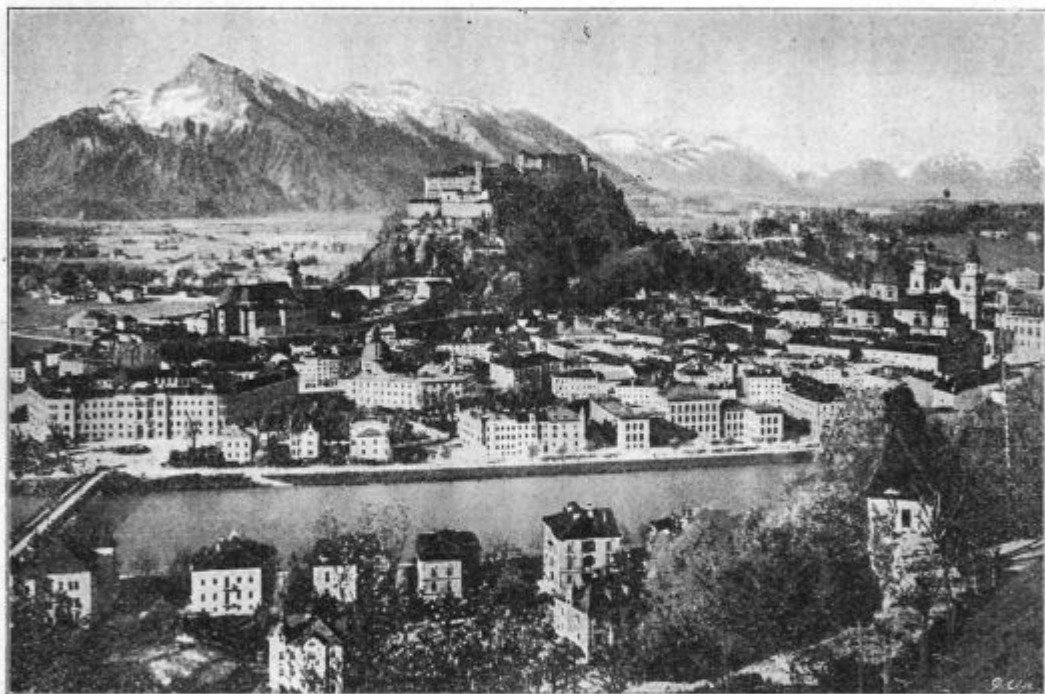
Po odpetem »Veni Sancte Spiritus — Pridi Sveti Duh!« se poda kardinal na tribuno in z latinskim nagovorom otvori kongres. Nato govori predsednik pripravljavnega odbora, kanonik Perkman, ki tudi predlaga predsedstvo. Za predsednika celemu kongresu je bil izbran prevzvišeni knezoškof lavantinski, dr. Napotnik, za podpredsednika knez Löwenstein, zastopnik katoličanov nemškega cesarstva in še par drugih visokih gospodov. Dalje je bil voljen v predsedstvo po en zastopnik vseh na shodu zastopanih narodov. Za Slovence urednik »Bogoljuba«, ker menda v Solnogradu niso poznali boljših in bolj veljavnih gospodov slovenskih.

Nato so se pričeli pozdravi. Da bi se pokazalo, da je shod mednaroden, da imajo vsi narodi na njem enako pravico, je bilo določeno, da zastopniki vseh na shodu zastopanih narodov pozdravijo shod

vsak v svojem jeziku. Tako so shod pozdravili po en Nemec (knez Löwenstein), Francoz, Nizozemec, Španec, Italijan, Oger (škof grof Majlath), Poljak, Čeh (škof Doubrava iz Kraljevega gradca), Slovenec (knezoškof Jeglič ljubljanski) in Hrvat (škof Nakić iz Spljeta). Skupaj torej deset narodnosti in deset pozdravov. Ti pozdravi so trajali dolgo v noč.

Drugi dan, v torek, smo imeli mi Slovenci sv. maše v cerkvi sv. Boštjana, ob 6. pa skupno sv. mašo z blagoslovom in

Po sv. maši so začeli delovati odseki. Ti so bili razdeljeni po narodnostih. Zborovali so nemški, francoski, španski, italijanski, poljski in slovenski. In sicer je bil najbolj obiskan slovenski. Nas je bilo pri odseku ravno nekako sto. Sploh nas je bilo izmed nenemških narodov Slovencev največ na shodu. Nemški odseki so bili trije, pa niso bili kaj prida obiskani. Vmes namreč med pravim marijanskim kongresom je bil tudi velik shod Marijinih družabnikov (Sodalentag) in tam jih

Solnograd.

petjem, ki so jo opravili naš knezoškof. — Ob 8. pa je bila v stolni cerkvi najprej pridiga lavantinskega knezoškofa »Marijina vera — naš zgled«, potem pa pontifikalna sv. maša kardinalova. V prezbiteriju so bili vsi škofje — okoli 20 — v mitrah. Petje na koru je bilo povsem pravilno, dovršeno, mogočno. In tako pri celém shodu. Posebno krepko so vplivale mogočne trombe, ki so se glasile ob posebno slovesnih prilikah. Bi ne bilo napačno, ko bi jih tudi pri nas vpeljali — vsaj v ljubljanski stolnici.

je bilo več kakor pri odsekih. Ali mi se shoda družabnikov nismo mogli veliko udeleževati; bilo je dobrega skoro preveč naenkrat, da nisi mogel povsod zraven biti. — Odseki so skoro vsi zborovali v sobanah ondotne gimnazije.

Nas zanima zlasti slovenski odsek. Tu se je razpravljalo in posvetovalo, kako Slovenci Marijo častimo in kako bi jo mogli še bolj častiti. To je bilo takorekoč jedro vsega kongresa za nas. Predsednik odseku je bil gospod stolni dekan Matija Kolar. tajnik pa gospod župnik dr.

Jančič iz Št. Petra ob Savinji. — Odsek so počastili s svojim prihodom trije škofje: knezoškof goriški dr. Sedej, knezoškof ljubljanski in škof Nakić spljetski. Vsi trije škofje so imeli tudi nagovore. In sicer ljubljanski cel govor ali poročilo, goriški in spljetski sta pa s prijaznim nagovorom razveselila zborovalce. Škof Nakić je povdarjal, kako čisla in ljubi Slovence, ki so Hrvatom v marsičem vzgled, in kako želi, da bi jih Hrvati mogli posnemati in doseči.

Govori slovenskega odseka so bili sledeči:

1. Knezoškof Jeglič: »Prednosti Marijine sistematično razvite«. To je: brezmadežno spočetje, nje devištvo, materinstvo, vnebovzetje in druge Marijine odlike, v kaki zvezi so med seboj. Govor dogmatičen, znanstven. Zatem učenim razpravljanjem so pa škof povedali nekaj čisto domačega: kako jih je Marija varovala v dijaških letih in srečno pripeljala v duhovski stan. To zgodnico, ki smo jo navzoči z velikim zanimanjem poslušali, bi bilo dobro enkrat zapisati; če ne prej — enkrat jo bodo že zapisali, česar pa želimo, da bi še dolgo, dolgo ne bilo treba pisati... Potemtakem pa bodo morali tisti, ki je niso slišali, še dolgo čakati nanjo.

2. Župnik Fr. Rihar iz Mekinj: »O pobožnosti blaženega Ludovika Grinjona Montforskega«. To je bila posebno poučna, spodbudna in plodovita razprava. Sama ta je bila vredna, da smo jo šli poslušat v Solnograd. Toda njene vsebine ne bomo tukaj podajali, ker jo prinese »Bogoljub« v obširnejši obliki prihodnje leto. Zato letos kot uvod prinašamo življenjepis tega svetega moža; prihodnje leto pa se hočemo od njega učiti prave in prav posebne pobožnosti do Marije.

3. Misijonar dr. Anton Zdešar: »O čudodelni svetinji«. Tudi to je bil kaj primeren in koristen predmet predavanja. »Čudodelna« se imenuje ona svetinja, ki ima na eni strani Marijo brez-

madežno, kateri se vsipljejo žarki iz rok, na drugi pa ima Marijino ime in sveti dve srci. — Tudi razprava o čudodelni svetinji pride v »Bogoljubu« na vrsto.

4. Župnik Fr. Sal. Gomilšek od Sv. Petra na Medvedovem selu: »Kakorazširimo in poglobimo češčenje Matere božje med Slovenci?« To predavanje je prinesel zadnji »Bogoljub«. O njegovih nasvetih in predlogih bi se dalo več govoriti, pa o vseh ne utegnemo. Proti koncu je izrazil dve želji: a) naj bi se kmalu sestal shod vodnikov Marijinih družb iz vseh slovenskih škofij; b) naj bi se kmalu sešel prvi slovenski marijanski kongres. Na prvo odgovarjamo: Kadar in kjer hočete! Kranjci smo vedno pripravljeni. Doslej smo imeli štiri take shode; odslej, ko imamo dekanijske vodnike in pisanega »Vodnika marijanskega«, jih najbrže sami zase ne bomo imeli tako kmalu. Če pa drugi hočete, smo mi takoj pripravljeni sodelovati. — Na drugi predlog pa rečemo: Čimprej bo mogoče, samo da na vrsto pride. Pri nas, ki nas je malo, in se more vsaka večja reč samo v središču vršiti, se morajo reči lepo razvrstiti druga za drugo. Prihodnje leto, kakor že povedano, nas čaka, če Bog da, jugoslovanski katoliški shod; pozneje pa mislimo, bi lahko prišel na vrsto marijanski kongres.

5. Urednik »Bogoljuba« je govoril »o Marijinih družbah kot najboljšem vzgojnem sredstvu mladine.« Tudi misli tega govora bodo morale biti nekje obširneje objavljene. Povzel je govornik nekaj misli iz »Vodnika marijanskega«, potem jih pa dalje razpletel. Glavne misli so bile te-le: Marije na noben način bolje ne častimo, kakor če s pomočjo Marijinega češčenja narejamo iz ljudi dobre, pobožne kristjane, ki bodo Bogu veselje delali. To se godi zlasti po Marijinih družbah. Z Marijinimi družbami moramo pri mladini **kolikor mogoče zgodaj** pričenjati, preden nam jo kdo drug prevzame. **Kdor**

jo prej dobi, tisti jo ima za zmirom(l)... To velja zlasti o fantih. Z mladeniškiimi Marijinimi družbami moramo pravzaprav šele zdaj prav zaresno začeti. Do zdaj so bili le bolj poskusi. In sicer imamo pričakovati prirastka od vseh strani: prvič od telovadnih odsekov Orla, ki so prav izvrstna podlaga Marijinim družbam, ker mladeniče odtegnejo fantovskim norostim in jih navajajo k plemenitejši zabavi, pa tudi k pametni samozavesti in značajnosti; in ker se je že večkrat zagotavljalo, da so telovadni odseki priprava Marijinim družbam, pričakujemo, da bo to tudi res tako. Drugič pa od šolske še nepokvarjene mladine. Že pri prvem svetem obhajilu (kakor je bilo dosedaj v navadi) naj se otroci priglasijo za Marijino družbo kot aspirantje, ko izstopijo iz vsakdanje šole, naj se vpišejo kot novinci ali kandidatje, in pri 14. letu se sprejmejo med prave ude. Za »aspirante« se bo izdalo še posebe navodilo, kako naj se ž njimi ravna. Kakor rečeno, natančnejše o tem ob drugi priliki.

Kot šesti je imel govoriti gospod župnik Dominik Janež o večnem rožnem vencu, pa je zmanjkalo časa. Njegova razprava bo gotovo tudi ob drugi priliki na vrsto prišla.

Popoldne istega dne je bilo v stolnici cerkvi slovesno zborovanje Marijinih družb, na katerem je med drugim govoril tudi vrli katoliški mož, bivši minister, ekszellenca dr. Alfred Ebenhoch: »Marija, življenje, sladkost in upanje naše.« Ali ni to spodbudno, da tak zares odličen mož na takem shodu nastopi, o takem predmetu govori, in se izpozna kot vdanega in ponižnega sina Marijinega?!

Zvečer pa je bilo ravnotam drugo slovesno zborovanje marijanskega kongresa, na katerem je lepo govoril olomuški nadškof Bauer o češčenju Matere božje na Velegradu, združenem s češčenjem sv. Cirila in Metoda; kot drugi govornik pa redovnik Avguštin grof Galen, mož, jako mogo-

čen v besedi. — Bakljada po mestu, ki bi se bila imela vršiti ta večer, je zaradi dežja morala izostati.

Drugo jutro, v sredo, smo imeli Slovenci zopet svojo skupno sveto mašo s petjem in blagoslovom, ki so jo imeli prevzvišeni knezonadškof goriški. — Ob osmi uri pa je bila v stolnici zopet slovesna priidiga, ki jo je govoril pasavski škof baron Ow, zatem je veliko pontifikalno sveto mašo pel olomuški nadškof Bauer.

Ta dan so porabili naši slovenski udeležniki, da so si nekoliko ogledali mesto. Kakor so pa oni ogledovali mesto, tako so imeli tudi sami dosti ogledovalcev. Mislim namreč zlasti na naša dekleta v narodnih nošah, v pečah, s svojimi »petelinčki« vrh glave. Te so vzbujale — bilo jih je sedem parov — velikansko pozornost. Kdo so pa ti, kdo so pa ti? tako je vse radovedno vpraševalo. To so Slovenci! bil je odgovor. Nekateri so jih imeli celo za — nune, redovnice! Kdor je šel po cesti mimo njih, se je navadno potem še nazaj obrnil in gledal nekaj časa za njimi. Vsem je ta noša zelo ugajala. Če bomo šli še kdaj h kakemu podobnemu shodu, moramo še tako napraviti. Naša noša in naša pesem, to je, v čemer se drugi z nami ne morejo kosati.

Popoldne ob dveh smo imeli Slovenci pete litanijske v cerkvi sv. Boštjana. — Ob treh pa smo se predstavili kardinalu. Šli smo s svojo zastavo, ki je bila ena najlepših, kar jih je bilo (zastava moške Marijine družbe v Križankah v Ljubljani). Ob vstopu kardinalovem so naši zapeli lepo Hladnikovo »Vsi zbori zadonite...« Navzoča sta bila škofa goriški in ljubljanski. Goriški nadškof so v lepem govoru nagovorili kardinala, kažoč na duhovno zvezo med Slovenci in Solnogradom. Mi smo bili goriškemu knezonadškofu zelo hvaležni za ljubeznjivost, nam skazovano. Ljubljanskega škofa že davno poznamo kot prijaznega, ponižnega in domačega gospoda, tako da smo jih prav veseli, v Solnogradu smo uživali tudi prijaznost goriškega nadškofa, ki dasi morajo obje-

mati v svojem srcu z enako ljubeznijo vse svoje škofljane, Italijane kot Slovence, se vendar med nami domačega čutijo. — Po kratkem odgovoru in blagoslovu kardinalovem so pevci še eno zapeli, in avdijenca je bila končana.

Zvečer ob pol šestih je bila velika in lepa procesija po mestu, v kateri so nosili kip nebeške Kraljice. Dolga pravim in lepa. Najprvo so šli otroci, potem veterani, potem Marijine družbe raznih krajev, potem zastopniki raznih narodov, nazadnje duhovščina z Marijinim kipom, na koncu kakih 20 škofov s kardinalom, vsi v mitrah in s škofovskimi palicami. Velika in lepa. Ampak to smo opazili, da evharistična procesija lani v Dubrovniku jo je le še prekosila. Naši pevci so med procesijo pridno prepevali, in v cerkev došli petje nadaljevali. Ravno ko so Marijino podobo v spremstvu vseh škofov po cerkvi nesli, je bilo vse tiho, — samo slovenska pesem se je glasila in donela po celi širni in napolnjeni cerkvi.

Nato je bilo skupno slovesno zborovanje, pri katerem je bilo zopet več pozdravov in govorov. Glavni govor je imel jezuit P. Fischer z Dunaja.

Po končanem tem zborovanju se je podala vsa velika množica na lepi čvetrooglati, s hišami obdani prostor pred stolnico, kjer stoji kip Matere božje. Zvoniki, pročelje cerkve in hiše so bile razsvetljene. Ljudi je bilo poln trg. Tam je bila zadnja proslava in poklonitev nebeški Kraljici. Govoril je ostrogonski pomožni škof Medard Kohl in pelo se je nekaj pesmi, med njimi »Magnifikat«. Ko je bil uradni del končan, oglasi se (na odločno željo, prej od kardinala izrečeno) naš pevski zbor. Množica še vsa zbrana napeto posluša. Po odpeti prvi pesmi pa nastopi slovenski govornik. Govori nekaj slovensko do svojih rojakov, nekaj nemško, da ga vsi razumejo: Mi Slovenci, dasi najmanjši izmed tukaj zastopanih narodov, smo poleg Nemcev najštevilnejše tukaj zastopani. Mi nismo veliki pred svetom, zato moramo v Bogu in Mariji iskati

svoje velikosti. Da, Marija je naša čast, naš pogum, življenje, sladkost in upanje naše. O naši ljubezni do Marije pričajo naše milodoneče pesmi, ki se razlegajo po dolih in gorah, po hišah in dobravah; pričajo naše cerkve in cerkvice, s katerimi so naše gore in griči kakor posejani; priča rožni venec, kateri se razlega po naših hišah vsak dan po enkrat, če ne dvakrat; pričajo naše Marijine družbe, katerih štejemo na Slovenskem okoli 700 . . . V čast si štejemo, da je bil predsednik tega veličastnega shoda vzeti iz našega naroda in njega izborna vodstvo nam je še v večjo čast . . . Marija naj nas veže, v ljubezni, do Marije se združimo vsi jeziki! Hvalite jo vsi narodi, hvalite jo vsa ljudstva, — dokler ne bomo združeni vsi v eni veliki družini, jej večno in soglasno hvalo peli . .

Po končanem govoru so škofje podelili blagoslov; naši pevci pa so se še oglašili in peli med splošnim občudovanjem še tri lepe pesmi. Nato se je množica polagoma razšla. In tako je imel na tem velikem shodu Slovenec zadnjo besedo, in konec shoda je bil slovenski.

Drugo jutro, v četrtek ob šestih zjutraj, je bilo v stolni cerkvi skupno sveto obhajilo, pri katerem je bilo obhajanih več tisoč vernikov. Obhajali so trije škofje naenkrat.

Ob osmih potem je šla še procesija na bližnjo božjo pot Marija Plain, ki se je pa naši povečini niso več udeležili. Nekateri posamezniki so šli v petek v Altötting na Bavarsko. Pravili so, da so tudi na tej poti ves čas prepevali lepe Marijine pesmi, tako da so jih drugi kar s slastjo poslušali in nekateri so celo rekli: Do Dunaja bi se z Vami peljali, tako lepo prepevate!

To je kratek obris tega velikega in veličastnega shoda, prirejenega na večjo čast božji Materi. Naj bi le tudi rodil kaj praktičnih sadov Marijinega češčenja, — pri nas in drugod. Hvalite jo vsi narodi, hvalite jo vsa ljudstva, ker potrjeno je med nami, da milost in dobrotljivost naše Gospé ostane vekomaj!

PRESVETO REŠNJE TELO.

51. poročilo o delovanju bratovščine presv. Reš. Telesa v ljubljanski škofiji.

(Konec.)

Za dostojno opravo pri božji službi je bratovščina zopet preteklo leto mnogo storila. Napravilo se je 71 mašnih plaščev z vsemi pripadki, 18 dalmatik, 10 pluvijalov, 15 velumov, 34 alb, 30 koretljev, 110 korporalov, 120 purifikatorijev, 24 obhajilnih, 16 spovednih in 6 pridigarških stol, 16 suknjic in 12 koretljev za ministrante, 2 blazini, 4 pregrinjala za pulte, več altarnih prtov, 1 mašno knjigo, 2 ciborija, 2 keliha in več drugih drobnosti.

Iz poročila »Petdesetletnica« je razvidno, koliko je bratovščina storila za lepoto hiše božje; pa tudi zanaprej se bo skrbelo, da se napravijo še lepši paramenti, ako se bodo čč. gg. predstojniki trudili, doneske pobirali ter jih pošiljali vodstvu.

Vsem dobrotnikom, ki bratovščino podpirajo, vabijo k pristopu, jo širijo in se trudijo jo povzdigniti na še višjo stopinjo, naj Jezus obilno povrne, in to se bo zgodilo, saj se pri vsaki skupni glasni uri moli zanje. Najtoplejša zahvala velja tudi preblagorodnim gospem in gospodičnam, ki so se tudi minulo leto posvetile temu lepemu delu za bratovščino. S posebnim veseljem pa moremo v zgodovino bratovščine zabeležiti in se zahvaliti dekletom Marijine družbe v Poljanah nad Škofjo Loko in voditelju č. g. Valentinu Jerše, ki so bratovščini darovale mnogo jako lepih, lastnoročno klekljanih čipk s krasnimi novimi vzorci. S polnimi rokami naj jim ljubi Jezus v presvetem Zakramentu poplača delo njihovih rok, saj so Njemu darovale,

kar so darovale, zanj so delale, kakor je delala Marija. Nobeno delo ne more biti lepše!

* * *

Razdelila se je oprava nastopnim župnijam:

Ajdovec: albo, korok, korporale, purifik. Adlešiči: črno kazulo, burzo. Stari log: črno kazulo, albo, korok, korporale. Bevke: rdečo kazulo. Begunje pri Cerknici: velum. Bučka: bel pluvijal, korporale, purifikatorije. Besnica: korok, pregrinjalo za pult, obhajilno štol. Bled: belo kazulo. Breznica: albo, korporale, purifikatorije, humerale, pase. Borovnica: rdečo kazulo. Boštanj: 3 koroke, obhajilno štol. Brezovica: vijolično kazulo, korporale, purifikatorije, burzo, obhajilni štoli. Brdo: velum, obleko za ministrante, spovedno štol. Brusnica: velum, spovedno štol. Budanje: bel pluvijal, pregrinjalo za pult, vezeno štol. Cerklje Gor.: albi, humerale, pasa. Čemšenik: velum, koroka. Dovje: albi, humerale, pasa, koroka. Draga: burzo, korporale. Dobrnič: belo kazulo. Dol: rdečo kazulo. Dobovec: bel pluvijal. Domžale: korok, korporale, purifikatorije. Dragatuš: vijoličen pluvijal. Duplje: albo, humeral, pas. Fara p. Kost.: albo, korok, spovedno štol. Sv. Gora: belo kazulo. Sv. Gregor: dalmatiki. Gorje: vezeno štol, purifikatorije, burzo. Gora nad Idrijo: vijoličen pluvijal. Gobjd: črno kazulo. Hinje: prt, obhajilno štol. Horjul: belo kazulo. Hrastje: belo kazulo. Hotedšica: vezeno štol, korporale, purifikatorije. Homec: črn pluvijal. Idrija Spod.:

rdečo kazulo. Janče: plašček za ciborij. Sv. Jošt pri Vrh.: purifikatorije, obhajilno štol. Javorje pri Litiji: belo kazulo. Ježica: velum. Javor: vezeno štol, humerale, pase, korok, obhajilno štol. Križe pri Tržiču: koretlja. Koroška Bela: belo kazulo. Sv. Križ pri Kostanjevici: rdečo kazulo, albo, humeral, pas. Kamnagorica: bel pluvijal. Sv. Križ nad Jesenicami: rdečo kazulo. Kopanj: burzo, obhajilno štol. Kranjskagora: burzo, obhajilno, spovedno štol. Koprivnik Gor.: črno ka-

Naklo: črno kazulo, purifikatorije. Ovsiš: belo kazulo, pas. Oselica st.: burzo, obhajilno štol. Prem: velum, albo, humeral, pas, korok, purifikatorije, korporale. Sv. Peter na Krasu: rdečo kazulo. Predvor: koroka za ministrante, prt. Preloka: velum. Polica: bel pluvijal. Poljanice: plašček za ciborij, spovedno štol. Podraga: albo, humeral, pas. Primskovo p. Kr.: vijolično kazulo. Peče: humerale, korporale. Prečina: belo kazulo, korporale, obhajilni štoli, spovedno štol. Po-

Solnograd.

zulo. Krka: bel pluvijal. Kresnice: korporale, purifikatorije, spovedno štol. Krašnja: belo kazulo. Kropa: koroke, spovedno, obhajilno štol. Sv. Lambert: oblačilo za ministrante, humerale. Št. Lorenc: bel pluvijal. Leskova: belo kazulo, albi, humeral, velum, pasa, purifikatorije, prte. Loški potok: velum, humeral, purifikatorije. Leše: velum. Ljubno: oblačilo in koroke za ministrante. Ledine: albo, humerale, pas, korporale. Metlika: belo kazulo. Mozelj: albo, humeral, pas, korok, korporale, purifikatorije. Koprivnik, Koč.: vijolično kazulo, oblačilo za ministrante.

lom: belo kazulo, obhajilno in spovedno štol. Polhov Gradec: albi, humeral, pas, koretlja. Radeče pri Zidanem mostu: velum. Rovte: rdečo kazulo, albo, pas, korok, obhajilno štol. Rakovnik: vijolično kazulo. Radovljica: vijolično kazulo. Reteče: albo, korok. Ribno: rdečo kazulo. Rova: belo kazulo. Rakitna: velum, koroke za ministrante. Št. Rupert: vijolično kazulo, purifik. koroka. Kočevska Reka: velum, koroka. Radomlje: korok, korporale, purifikatorije. Rateče: albo, pas, humeral, korok, plašček za ciborij. Svibno: velum. Struge: vijolično kazulo, korpo-

rane. Sela pri Kam.: belo kazulo. Šmartin pod Šmarno goro: prte. Šenčur p. Kr.: črni dalmatiki. Škofja Loka: belo kazulo. Šmihel p. Žuž.: prte, črno oblačilo za ministrante. Štanga: korporale, humerale, pregrinjalo na pult. Špitalič: spovedne stole. Šenturška gora: albo, humeral, pas, korok, korporale, purifikatorije. Sv. Trojica p. Mor.: blazini, obhajilno štolo. Tomišelj: belo kazulo. Tržič: albo, humeral, pas. Tunice: belo kazulo. Tuhinjski Zgor.: prt. Trebelno: oblačilo za ministrante, spovedni štoli. Trata: rdečo kazulo. Unec: plašček za ciborij, koroka za ministrante. Uršulinke v Ljubljani: zeleno kazulo. Uršulinke v Mekinjah: bel pluvijal. Vo-

dice: črno kazulo. Vrh: vijolično kazulo, albo, korok, oblačilo za ministrante. Vače: pale, korporale. Višnjagora: belo kazulo, plašček za ciborij. Vranja peč: koroke za ministrante. Vič: 2 beli kazuli. Št. Vid pri Cerknici: belo kazulo. Vrhpolje pri Mor.: obhajilni štoli. Št. Vid pri Zat.: korok, spovedni štoli. Voglje: oblačilo za ministrante in cerkvenika. Vrhnik: 2 albi, 3 koroke, humerale, pasa. Vrabče: albo, humeral, pas, plašček za ciborij. Zagradec: 2 albi. Stolna cerkev — za novomašnike: 16 kazul, 16 dalmatik.

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
presveto Rešnje Telo!

Flis.

Pred svetim obhajilom.

Odprt je tabernakelj zdaj,
prijazno-milo zvonček poje;
odprt se zdi mi sveti raj,
Gospod prihaja v srce moje.

Gospod? Kdo? moj Odrešenik,
ki trpel, zame je umrl,
naš dobri oče, tolažnik
je svoje srce nam odprl.

V veselju duša se topi,
Kalvarijo zazre pred sabo,
Ljubezen večna tam trpi, —
ponižno kleknem v prah pred Tabo.

Tu v zakramentu noč in dan
bogastva svojim zvestim siplje,
o pridi rajski pelikan,
po Tebi srce mi utriplje!

J. U. Limbarski.

Moj Bog je tukaj — sveti kraj! ...
Njegova sveta stran odprta;
o, proč od tukaj grešni sláj,
tu greh in pekla moč je strta.

Tu rajski vrelec žubori,
Gospod nas ž njim krepi, napaja,
z nebeškim kruhom nas gosti
in s čudežno močjo navdaja.

Kot nekdanj s križa zre na nas,
očetovsko srce razkriva,
dobrote večne vsaki čas
in milosti nam v srce vliva.

Obujenje čednosti po svetem obhajilu.

Vera.

Živo verjem, Jezus mili,
ti si v meni pričujoč,
ti mi boš zdaj v bojni sili
najizdatnejša pomoč.

Zoper to meso uporno,
zoper zlobnega duha
boš zdravilo mi izborno,
jed, ki dušo mi krepiča.

Nič ne vzmorem sam brez tebe
jaz nevredni hlapec tvoj.
Ti močan si sam od sebe,
jaz — če združen sem s teboj.

Upanje.

Vse upanje moje
si Jezus ti sam,
edino veselje in sreča.

Edina uteha
si mojim željám,
v britkostih tolažba največa.

Jaz trdno zaupam
na tvojo pomoč,
saj močna je tvoja desnica.
Karkoli obetaš
boš dal mi nekoč,
moj Jezus, neskončna resnica.

Kdor tebe uživa,
poročstvo ima
za častno, veselo vstajenje, —
ti sam boš ob dnevu
vstajenja mesa
obudil me v večno življenje.

Ljubezen.

Poklical, si, Gospod, moj Bog,
iz nič me v to življenje;
z neba prišel na zemski krog
si moje odrešenje.

Če spet postanem žrtev zmot,
na kriva pota krenem,
mi znova kažeš pravo pot,
če tebe se oklenem.

Ko težek mi življenja križ
utrudi šibke rame,
me s kruhom močnih okrepiš,
se sam daruješ zame. —

Izruj mi iz srca strasti,
naj ljubim te goreče!
Zvestó naj ljubim, kakor ti,
začetnik moje sreče!

Br. Gervazij.

Prstan in svetinja.

Stara povest za mlade ljudi. Spisal Silvin Sardenko.

X.

Poroka in pokora.

Ponedeljek po Rožnivenski nedelji se je izvršila poroka Osolnikove Anice s Češminovim Lovrom.

Krčmar Podiravček se je jezil, da niso ženitovanja praznovali pri njem, kakor je bila navada, ampak kar na ženinovem domu. Godec Živko pa je razmetaval stare škarpe po sobi — bil je namreč tudi črevljar — in klel, da njega na ženitnino niti vabili niso. Celi teden se je že pripravljaj, kakšne da bo godel in govoril, pa mu nihče niti od daleč ni namignil, da naj pride. Ali čeprav je godec pogrešal ženitnine, ženitnina pa njega ni pogrešala.

Za smeh in veselje je skrbel sosed Sadar, ki je pripovedoval neprisiljeno šaljive historije o ljudeh vsake vrste. Za nameček je povedal tudi ono »o starem Mikužu in vragu«, kako sta pila bratovščino. Češminka je neprestano držala robec pod očmi, da si je sproti otirala solze smehu in veselja.

Petje pa je vodila Sadarjeva Meta. Vse domače popevke so prišle na vrsto, tudi ona o Kani galilejski.

Vino pa je donášal na mizo Ropretov Jernej. Pripomniti je treba, da takrat na Borovju še ni bilo abstinentov in abstinentk. Danes pa se nahaja tudi nekaj teh vojakov z vodenjo kapljo, četudi ne ravno veliko. A upanje pravi, da se njih rod množí. Ropretov Jernej pa takrat o abstinentci seveda še ničesar ni slišal. Zatorej je svate silil in silil, naj pijo, da se vino kam spravi, zakaj čepek pri sodu je odbit. Resnici na ljubo pa moramo dostaviti, da se nihče izmed povabljenih ni bil opijanil, razven Češminovega pastirja, ki pa se je povabil sam. Edino on je napravil neko nerodnost, ki pa ni treba, da bi se obesila na veliki zvon. Saj se je bil za to že davno spokoril.

Za okusen grizljaj in prigrizek pa je skrbela Strniševa stara Marijana, ki je bila svoje dni kuharica pri imenitnem gospodu v mestu. Kar jim je nakuhala in napekla, svatje niso toliko hvalili, ampak bolj jedli in deloma tudi pojedli.

Tako veselo vspele svatovščine brez godca Borovje še ni praznovalo. Celo stari Češmin, ki se navadno ni rad smejal, se je danes parkrat odsmejal prav od srca. Le nekaj ga je motilo.

Večkrat je obšnil s svojim pogledom nevesto in ženina. Lovro je rdel od sama veselja, kakor mak na polju, Anica pa je tiho sklanjala glavo proti mizi, kakor roža na vrtu, kadar brije nemila sapa.

»Kam si tako zamišljena?« jo je vprašal ženin.

»Nikamor.«

»In vendar. Zdi se mi, da tvoje misli niso z nami.«

»Res! V tem-le trenutku so bile drugod.«

»Kje pa? Povej mi, Anica.«

»Ni vredno, Lovro! Pustiva to! Saj sem zopet z vami. Le veselimo se!«

»Samo sebi zapovej, mi smo že tako veseli.«

Anica se je nasmejala in Lovro je bil utolažen. Ali to veselje ni prišlo od srca. Anico je tako malo veselil ta svatovski hrup in šum, kakor vjeto ptico kletka, čeprav je vsa srebrna in posuta z najboljšim zrnem. Komaj ji je radost prisijala na lica, pa se je zopet skrila za oblake težkih misli.

»Ne smeš biti taka!« jo je posvarila njena mati. »Enkrat moramo vsi od hiše. Ali ne veš, kako sem ti sinoči pravila?«

Anica se je spomnila besed, ki jih ji je mati včeraj govorila.

Zatajevala se je in se kazala veselo in zadovoljno, kolikor je bilo mogoče.

Tako je potekalo Češminovo ženitovanje.

Tam doli na potu iz Male doline na Borovje pa se je med tem časom odigraval drug in drugačen prizor, ki ni bil brez pomena za Aničin svatovski dan.

Tam doli v Malo dolino k Sovranu, ki je bil župan, so po odgonu pripeljali Rupnikovo Jerico.

Dalj časa je prebivala v mestu. Deloma je služila, deloma pa tudi postajala in posedala brez dela. Naposled so se roke naveličale dela in začela je živeti živlie-

nje, da bi si njena mati izjokala oči do zadnje solze, ko bi vedela za Jeričina žalostna pota. Njeno srce ni poznalo več mej, ne božjih, ne človeških. Ali tudi razuzdanost in lahkomiselnost ima svoje meje, katerih ne more več prestopiti, ko bi jih tudi še hotela.

Jeričina zagrešena pot se je končala z zaporom v ječi in potem z odgonom nazaj v rojstno občino in rojstno vas na Borovje.

Le malo časa je preteklo, odkar je zadnjikrat stopala po tej-le poti, ki vodi iz Borovja v Malo dolino. Le malo časa, a kako je izpremenjena. S strahom je nastopila pot proti Borovju.

»Jerica, zakrij si obraz in oči, da te ljudje ne bodo videli in spoznali. Ne pojdi po navadnem potu, ampak skozi šumo se tihoma in skrivoma priplazi gori do svoje rojstne koče. Ali preje še v šumi počakaj večera in potem, zavita v plašč črne noči, stopaj naprej proti domu. Saj mati takrat še ne bo legla k počitku. Saj vsak večer do pozne nočne ure nažge luč in jo postavi tja na okno v veži in čaka tebe, da se vrneš. Tudi nocoj bo tamkaj gorela luč in z medlim sijajem ti bo kazala, kje da naj vstopiš. Res si se, Jerica, vsa izpremenila, ali materina luč in ljubezen še zate gori. Čeprav si grozna na prvi pogled, vendar mati se te ne bo prestrašila. Objela te bo in te z veseljem sprejela, kakor svetopisemski oče izgubljenega sina. Drugi te bodo nemara kleli, a mati te bo blagoslovila. O, naj te drugi preklinjajo, samo da mati blagoslovljajoč raztegne svoje roke nad teboj.«

Take misli so se ji rodile druga za drugo v duši.

Te misli so bile ona sila, ki je gnala Jerico domov, ko bi teh ne bilo, kdove kam bi jo noga zavedla tisti dan.

Tako pa je zavila v šumo in v njej med vzdih in pritajenimi joki pričakovala večera. Čakala je in čakala, da se prikaže prva zvezda na nebu — a še ni hotela zasijati.

Gledala je skozi gosto vejevje proti nebu. kdaj izginejo na njem zadnji sle-

dovi večerne zarje in kdaj se razgrne noč na zemljo.

»Ah! že sije!« je vzkliknila, ko je zasvetila nad njo skozi šumo prva zvezda. A ni bila ravno prva med vsemi, pač pa prva, ki jo je zagledala Jerica.

»Ah! že sije!«

Tako lepa se je zdela Jerici, kakor da jo vidi prvikrat v življenju. Tako lepa in mila, kakor da je prisijala nalašč zavoljo nje. Pa tudi nebo se je tako toplo ozrlo na Jerico, kakor še niko'i.

»Zavrgla sem se, a nebo me še ni zavrglo.«

Vzdihl so ponehali. Jerica je vstala in se odpravila na pot proti domu.

Zaželela si je silne sape, ki bi bučala in lomila veje po drevji, da se ne bi čula Jeričina stopinja. A take sape ni bilo. Lep mir je ležal po šumi, tako lep mir, da je Jerica po pravici zakoprnela, da bi nosila tak mir v svojem srcu.

Počasi je stopala in sproti z rokami odmikavala vejevje, ki jo je zadrževalo, da ni mogla naprej. Le polagoma je šlo navzgor.

»Trusk! Trusk!« Z glasnim truščem je poknila debela suha veja, na katero je stopilo dekle.

Kmalu za tem pa se je v bližini zaslíšal zadušén vzdih, kakor vzdih onega, ki se je prebudil ravnokar iz spanja.

»Nekdo vstaja tam iznad šumnatih tal,« se je prestrašila Jerica.

Ni se motila.

Bil je Češminov pastir. Ko so ga zapodili od ženitnine, se je vinjen vlekel in vlegel v šumo, kjer je prespal svojo prvo vinsko bolezen.

Prebudil se je in gledal naokoli s široko razprostrtimi očmi.

»Kako sem prišel semkaj! Copernice so me zavodile. Prav gotovo! Copernice in nihče drugi. Saj še nisem šel nikoli v šumo spat. Vedno le na svisli, ali pa v hlev k svoji čredi. Ti copernaste copernice! Naka, nikoli več me ne boste vodile za nos. A kje je čreda? Ali je prišla domov. Aha, že vem. Saj danes je praznik. Nič nisem pasel. Aha, že vem. Na svatbi sem bil. Aha, sedaj pa grem spet nazaj.«

Spet je poknilo vejevje pod Jeričino nogo.

Pastir je postal pozoren. V temi je opazil žensko postavo.

»Resnica! Copernice so me zavodile. Glej, jo! Tam le stoji! Ojoj! Proč od mene! Ojoj!«

Dvignil se je in jo ubral iz šume. Smrtni strah ga je objel, ko se mu je par krat spodneslo pod nogami in je padel.

Ali kmalu je pritekel do Češminovine, kjer se je še praznovala svatba.

»Ojoj! Copernice me preganjajo.«

»Pijan si, pijan. Ven ga suni!« je velel Češmin Ropretovemu Jerneju.

»Nisem pijan, ne! Saj sem jo videl. Tam doli v naši hosti je! Kdor ne verjame, pa naj gre gledat.«

Vzeli so troje velikih luči in šli so iskat čarovnice. Komaj so stopili par korakov po šumi, že je stala pred njimi ženska postava.

»Ne storite mi nič žalega! Nisem čarovnica.«

»Kdo pa si?«

»Nesrečna stvar.«

»Kaj te je semkaj zavedlo in ponoči?«

»Pokora!«

Stopili so bližje. Osvetlili so z lučjo obraz doslej nespoznane ženske, in glej, z začudenjem so spoznali — Rupnikovo Jerico.
(Se nadaljuje.)

Pozabil moliti.

Bilo je pred malo leti, ko je neki gospod obiskal svoje prijatelje v kraju, kjer je v svoji mladosti nekaj let preživel. Prišel je tudi na obisk k neki znani družini. Gospodinja ga je z veseljem sprejela in govorica se je sukala o preteklih dneh, seveda v domačem slovenskem jeziku. Med pogovorom pa pozvoni opoldansko »Ave Marijo« in gospodinja, krščanska žena, pretrga takoj pogovor ter glasno moli angelovo češčenje. Veliko presenečenje. Napredni obiskovalec je prišel družino le obiskat, sedaj naj bi pa molil! »Sem popolnoma pozabil slovensko moliti,« hitel je praviti, ko je gospodinja odmolila. »Saj Bog vse jezike razume, molili bi bili pa

v drugem jeziku,« pravi smehlja je gospodinja.

Ni še preteklo mesec dni po tem dogodku, in družina je dobila obvestilo, da je njen obiskovalec nenadoma umrl. Prvo, kar se je potem v družini razpravljalo, je bilo vprašanje: »v katerem jeziku je pač rajni obračun z Bogom naredil?«

Zares čudni in ničevi so razni izgovori, ki se jih poslužuje mnogo ljudi ravno takrat, ko jih Bog morda zadnjikrat opominja. Tudi za tega obiskovalca bi bilo dobro, ako bi bil molil »prosi za nas sedaj in ob naši smrtni uri,« katera je bila že tako blizu.

Blaženi Ludovik Grinjon Montfortski, velik apostol in oznanjevalec slave Marijine.

4. Njegova srečna smrt.

Dragocena je smrt pravičnih pred očmi Gospodovimi! Ta rek se je lepo uresničil na blaženem Grinjonu.

Na cvetno nedeljo leta 1716. je pričel božji služabnik svoj poslednji misijon pri sv. Lovrencu. Dolgo je preklečal pred kapelo preblazene Device. Kar se prične procesija s palmovimi vejami. Misijonar vstane, vzame sam v roke križ ter ga z veselim obrazom nese naprej v veliko spodbudo ljudstva. V tistih dneh je pisal tudi zadnje pismo sestram modrosti v Rochelle, v katerem je slavil z izbranimi besedami presv. Srce Jezusovo: »Kako dobro je, skrito prebivati v božjem Srcu, ki je bilo zato prebodeno! O, kako je to stanovašče blažilno in prijetno za zares modro dušo! V njem najde ona varno zavetje, ako jo stiskajo sovražniki. V njem je s Kristusom skrita v Bogu ter je tako večja zmagovanka kot kak junak, je slavnejše kronana, kot kralj, je krasnejša kot solnce, vzvišenejša kot nebo.« Priporoča jim, naj stavijo vse svoje upanje na modrost križa, ki je bil oružje z božjo krvjo... Pismo sklene: »Vse vas nosim v srcu pred altar. Pozabil vas ne bom nikoli, pod pogojem,

ako ljubite moj dragi križ, s katerim sem z vami sklenjen in če ne spolnujete svoje volje, ampak presveto voljo božjo!« Kako ganljivo slovo velikega prijatelja svetega križa! Z navadno gorečnostjo je pričel sv. misijon. Toda konca ni doživel. Moral je leči, izmučen po prevelikih naporih. Lotila se ga je huda bolezen. Za popoldne je bila oznanjena še pridiga. Služabnik božji zbere še enkrat vse moči — če so mu tudi vsi branili — da govori poslednjo pridigo v življenju. Smrtno truden stopi na prižnico. Vsem se je smilil, mislili so, da je ne bo končal. Govoril je o krotosti Zveličarja Jezusa, ki jo je pokazal posebno takrat, ko ga je Judež izdal. Tekle so obilne solze kesanja in ljubezni.

Po tej zadnji pridigi je misijonar legel ter ni več vstal. Spočetka je ležal na slam; še-le, ko mu je spovednik ukazal, je legel na žimnico. Poprosil je sv. zakramente za umirajoče, katere je sprejel z veliko pobožnostjo. Spisal je oporoko, ki se prične: »Jaz podpisani, največji izmed grešnikov, hočem, da pokopljejo moje telo na pokopališče, moje srce pa ob vznožju Marijinega oltarja...« Poslej je bl. misijonar mislil le na smrt.

Ker je hotel tudi umreti kot hlapec in suženj Jezusov in Marijin, kakor je živel, je zahteval, naj mu puste na nogah in rokah verižice, ki jih je nosil v znak odvisnosti. Vzel je v desnico križ, v levico mali kip preblazene Device, katerega je vedno nosil s seboj. Oboje je poljuboval pogostokrat, kličeč sv. imeni Jezusa in Marije. — Pred njegovo sobo se je zbrala velika množica ljudi, ki so prosili, naj jih umirajoči blagoslovi. Ko so ljudje vstopili ter jokajoč svojo prošnjo ponovili, je rekel misijonar, da ni vreden jih blagosloviti, ker nima te pravice. Še-le ko ga je spovednik opozoril, naj dá sv. blagoslov s svojim križem, ker tako ne blagoslovi on, ampak Kristus sam, je uslišal prošnjo; trikrat se je napolnila soba, predno so bili vsi deležni blagoslova. Da bi jokajoče tolažil, je skušal zapeti pesem o svetih nebesih. Kmalu nato ga je obšla nezavest; ko se je prebudil, je vzkliknil, tresoč se in glasno: »Zastonj me napadaš; jaz sem v sredi med Jezusom in Marijo. Hvala Bogu in Mariji! Na koncu življenja sem; sedaj ne morem več grešiti!« Po teh besedah je izdihnil dušo mirno, vdano, dne 28. aprila 1716., ob 8. zvečer, star 43 let.

Tako je umrl ta veliki vojščak Kristusov na bojnem polju, kakor je živel. Ime »Marija« je bila poslednja beseda, ki jo je izpregovoril na zemlji; to ime je bilo gotovo tudi v nebesih prvo, katero je opeval; saj je bila pot njegova vselej: po Mariji k Jezusu in po Jezusu k Bogu, svojemu Očetu.

Ko se je raznesla žalostna novica o smrti misijonarja, se je ljudstva polastila velika žalost. Tisoči so se bližali njegovemu truplu, da bi se ga dotaknili s križi, rožnimi venci, ruticami itd. Morali so postaviti stražo, da bi telesa blaženega ne oropali. Pogreb je bil veličasten. Položili so truplo pod Marijino kapelo v cerkvi sv. Lorenca. Na njegovem grobu so se zgo-

dili mnogi čudeži; tisoči so dobili pomoč in tolažbo v dušnih in telesnih zadevah. Čez poldrugo leto so prenesli truplo tik k zidu že imenovane Marijine kapele. V steno so vzdali marmorno ploščo s sledočim napisom (v latinskem jeziku):

Popotnik, kaj vidiš?

Ugasnjeno luč!

Moža prevzetega od ognja ljubezni, ki je bil vse vsem,

Ludovik Marija Grinjon Montfortski.

Ako vprašaš po njegovem življenju, ni bilo nobeno nedolžnejše;

ako vprašaš po njegovi pokori, ni živel nihče ostrejšje;

ako vprašaš, kako je častil Marijo, ni bil nihče podobnejši sv. Bernardu.

Duhovnik Jezusa Kristusa — je kazal Jezusa v življenju,

povsod ga je oznanjal z besedo.

Neutrudljiv pa je šel k počitku še-le v grob.

Bil je oče ubogih,

varih sirot.

Spreobračal je grešnike,

njegova slavna smrt je bila podobna njegovemu življenju;

Kakor je živel, tako je umrl.

Zrel za Boga, je pohitel v nebesa.

Umrl je 28. dne aprila v letu 1716. našega Gospoda, v 43. letu starosti.

Papež Leon XIII. je velikega misijonarja in apostola Marijine slave dne 22. rožnika 1888. prištel med blažene.

»Ti pa, o blaženi Ludovik Grinjon, ki si tako iskreno ljubil Jezusa in Marijo, izprosi nam veliko milost, da tako kakor ti, tudi mi ljubimo svojega Zveličarja in Marijo, njegovo in našo Mater ter ju enkrat v svetih nebesih s teboj združeni hvalimo, ljubimo in poveljučujemo na veke!«

Teotim.

Dve poti.

Popotnik koraka po poti življenja,
po rožni ravnini do strme gore;
med skalami kvišku stezica se spenja
in pota široka v dolino drže.

Obstane, zamišljen okrog se ozira,
po poti kateri bi zdaj se podal?
Bodočnost se zlata mu v dalji odpira,
katera naj pota sedaj bi izbral?

Na goro? zamisli se potnik globoko,
težavna je hoja, osoden korak,
samotno je biti v višavi visoko,
podnebje je hladno in oster je zrak.

Po poti široki v dolino prostrano?
Tam dvigajo mesta se, mične vasi;
vse v divnem razkošju s sijajem obdano
in petje po hrupnih gostijah doni.

»O, pridi, široka pot vodi do sreče,«
skušnjava mu sladko v uho šepeta,
a tajni glas rahlo na srce šepče:
»Le strma pot v srečo nebeško pelja«.

Popotnik predragi, kako si presodil,
kaj misliš storiti, komu boš verjel?
Če zvesto po trnjevi poti boš hodil.
boš v večno veselje, v nebesa dospel.

Dve poti zamoreš v življenju hoditi:
na desno, kjer solnce resnice žari,
na levo če hočeš v pogubo zaiti —
a tretje pa poti v življenju tu ni.

J. U. Limbarski.

Patronat Vincencijeve družbe za mladino.

Zanemarjenih otrok je pri nas vedno več, posebno v Ljubljani, po drugih mestih in trgih, pa tudi po deželi. Mnogo jih je popolnoma osirotelih. A ti niso vselej največji reveži, ker zanje včasih občina kaj stori ali pa se zganejo usmiljena srca in jih spravijo v kak zavod. Še slabše je včasih s tistimi, ki imajo še očeta ali mater, ali pa tudi oba, pa so versko in nravno zanemarjeni, rastejo brez nadzorstva in vzgoje in so v največji nevarnosti, da se časno in večno pogube. Da je tukaj sila res grozna in pomoč nujna, moramo soditi že po tem, da so celo države začele ustanavljati in pospeševati razna društva v obrambo in varstvo zanemargene mladine. Pri tem rešilnem delu katoličani ne smemo zaostati. K temu nas sili krščanska ljubezen do bližnjega in zgled našega božjega Zveličarja, ki se je s posebno ljubeznijo oklepal nedolžnih otrok, jih zbiral v svojem okrilju in strašno gorje zaklical pohujševalcem mladine. Kdo bi ne hotel posnemati nebeškega mladolinoljuba v tej nežni skrbi? — Na poziv našega prevzvišenega knezoškofa je Vincencijeva družba v Ljubljani, ki že

čez 30 let podpira siromake in sirote, prevzela nalogo, da osnuje poseben odsek v varstvo osirotele in zanemargene mladine, ki ima raztegniti svoje delovanje čez celo deželo. V ta namen se je osnoval »Patronat Vincencijeve družbe za mladino«. Namen patronata je skrbeti za varstvo in vzgojo otrok, ki so v verskem ali nravnem oziru zanemarjeni, s tem, da jih izroči poštenim družinam ali katoliškim zavodom v vzgojo; pomagati revnim otrokom in tudi drugim mladim osebam, da dosežejo primeren poklic. Da bode moglo društvo uspešno izvrševati obsežno in težavno nalogo, potrebuje krepke gmočne in duševne podpore svojih članov in dobrotnikov.

Kdo more postati član patronata.

Razun izvršujočih članov, ki imajo svoje redne mesečne sestanke v Ljubljani, in ki jim je naložena skrb za mladinsko varstvo, šteje patronat za svoje članke tudi pokrovitelje (pokroviteljice), redne deležnike (deležnice) in dobrotnike (dobrotnice). Njihov na-

men je, da podpirajo društvo z denarno podporo in tako postanejo deležni njegovega dela. Pokrovitelji ali pokroviteljice postanejo tisti, ki vplačajo enkrat za vselej ali pa v peterih letnih obrokih 100 kron; redni deležniki (deležnice), ki plačajo mesečno najmanj 20 vinarjev; dobrotniki (dobrotnice), ki plačajo vsako leto vsaj 20 vinarjev, ali pa sicer s posebno miloščino, z volilom v oporoki itd. podpirajo društvene namene. Pobiranje članarine in milodarov se v posameznih župnijah poveri zaupnim osebam, katere bodo priporočili gospodje duhovniki.

Kakšne koristi imajo člani.

Rešitev mladine je velevažno bogoljubno, narodno in socialno delo. Člani »patronata« si ne nakladajo hudih bremen, niti izrednih žrtev, pa vendar imajo zavest, da veliko koristijo svojemu ljudstvu in so tudi pred Bogom deležni vseh dobrih del, ki jih bode društvo izvršilo. — Vsi izvršujoči člani, pokrovitelji in redni deležniki bodo dobivali brezplačno društveno glasilo »Detoljub«, ki bode prihodnje leto po možnosti izhajal vsak drugi mesec, prinašal članke vzgojne in zabavne vsebine in redno objavljajl poročila o napredku mladinskega varstva v naši deželi. — »Patronat za mladino« pa je tudi kot cerkvena družba, obdarovana z odpustki. Pokrovitelji, redni deležniki in drugi dobrotniki dobe: odpustek sedmih let in sedmih kvadragen enkrat v mesecu, ako dajo redne prispevke za patronat; enak odpustek dobe tudi tisti zaupniki, ki nabirajo doneske in jih pošiljajo osrednjemu odboru; popolni odpustek na zadnjo uro, ako se skesano izpovedo, ali četoni mogoče, vsaj skesano kličejo ime Jezus z besedo ali vsaj v srcu.

Sedež naše cerkvene družbe bode v cerkvi »Presvetega Srca Jezusovega v Ljubljani«. Tamkaj se bodo štirikrat na leto opravljale sv. maše za žive in mrtve člane dobrotnike. Na društveni praznik bode tamkaj tudi pridiga za ljudstvo o namenu mladinskega varstva z drugimi primernimi pobožnostmi.

Knezoškof ljubljanski o »patronatu«.

Presvetli gospod knezoškof ljubljanski so priporočili velevažno podjéte v »Škofijskem Listu« s sledečimi iskrenimi besedami:

»Vas vse prosim v imenu Jezusa in Njegove ljubezni, da bi postali v čim večjem številu deležniki dela, ali vsaj dobrotniki. Gotovo je v vsaki župniji prav mnogo gospodarjev in gospodinj, pa marsikaj mladeničev in deklet, ki bi si mogli odtrgati po 20 vin. na mesec in jih žrtvovati za zanemarjene otroke iz ljubezni do križanega Jezusa. Akoravno vsotica 20 vinarjev na mesec ni prav velika, bo vendar le skupna vsota velika in izdatna, ako bo mnogo deležnikov. Zraven dobrega zasluznega dela za večnost bodo deležniki celo list »Detoljub« dobivali brezplačno.

Kdor pa ne more biti deležnik, naj bo pa vsaj dobrotnik! Žrtvovati na leto 20 vin., to bo pač skoraj povsod mogoče. Jezusu bo tudi ta mali darček jako ljub, ako pride iz srca polnega ljubezni do bližnjega in do Njega. Dobrotniki bodo storili dobro delo in dobili malo sličico.

Za razširjenje tega dela naj se zavamejo tretjeredniki, naši Orli in Marijine družbe. Saj se v vsaki družbi lahko utemelji karitativni odsek, t. j. odsek za dela ljubezni do bližnjega, ki naj bi to delo patronata vzel v roke, nabiral člane, pobiral prispevke, razdeljeval list in zasledoval zanemarjene otroke po družinah. Kako sveto, kako bogoljubno, pri Bogu in pri ljudeh zaslužno delo! Saj se bo s prispevki poskrbelo, da se zanemarnjeni otroci dajo kaki pošteni družini po župnijah, ali kakemu zavodu, n. pr. Marijanišču v Ljubljani, Salezijancem v Rakovniku, zavodu grofice Auersperg v Šiški. Otroci se bodo nadzorovali, vzgajali se bodo, poskrbelo se bo, da se kaj nauče in si bodo odrasli mogli pošteno svoj kruh služiti.

Ali ne bo to delo tudi na korist občinam, katerim se bo odvzelo marsikako breme, marsikak dolgotrajen in neznosen trošek za siromašne in izgubljene ljudi.

ki so v nje pristojni. Zato moremo lahko trditi, da delo patronata je zares socialno delo!

Da bo delo lepo uspevalo in se razvijalo točno v krščanskem duhu, za to nam je porok načelnštvo, v katerem so sami izvrstni, zanesljivi krščanski možje: predsednik profesor dr. Josip Gruden, tajnik Albin Zajec; odborniki: prelat Kalan, zdravnik dr. Doljšak, odvetnik dr. Drmastja, ravnatelj Remec. Ni dvoma, da bodo imenovani izvrstni možje naše bogoljubno in socialno delo tako vodili, kakor bo vseč Bogu in vsem poštenim ljudem.

Naj dobri Oče nebeški blagoslovi delo in vse sodelavce!

Tem prisrčnim besedam nimamo ničesar dostaviti. Želimo le, da bi našle živahen odmev po vsej deželi. Naj se zglati mnogo vnetih mož in mladeničev, žená in deklet, ki bi kot zaupniki in pospeševalci (pospeševalke) v svojih okrajih podpirali plemenito delo! Naj pa tudi ljubi Bog obudi mnogo usmiljenih src, ki bi darovali svoj vinar iz ljubezni do Boga in v blagor zapuščene mladine. — Vse prijave, doneski in vprašanja naj se naslovi: »Vincencijeva družba« (Patronat za mladino) v Ljubljani.

Ne sramuj se dela.

Ko so se severni Amerikanci borili za svojo prostost, je nekega dne oddelek vojakov popravljaval trdnjavo. Vojaki so se trudili, da bi težak tram dvignili na zidovje, pa ga zaradi teže niso mogli. Načelnik oddelka je kričal, rohnél in dajal povelja, toda vse ni nič pomagalo. Že nekaj časa je od blizu gledal zmučene vojake konjik v meščanski obleki; naposled vpraša načelnika: Zakaj pa sami nečete pomagati? Vprašani se razsrdi zaradi teh besedi ter odgovori prezveto: „Gospod, jaz sem korporal!“ „A

tako? Ali res?“ je odgovoril jezdec. „Potem pa prosim, oprostite!“ Nato je skočil raz krasnega konja, ga je privezal h kolu in je v potu svojega obraza pomagal vojakom toliko časa, da so dvignili tram na določeno mesto. Nato si je obrisal pot z obraza ter je rekel korporalu: „Sedaj pa, gospod korporal, z Bogom! Ako boste pa imeli še kako delo, katerega vaši ljudje ne bodo zmogli, pa kar pošljite k vašemu poveljniku za pomoč; prišel bom koj pomagat. Moje ime je: Wašington.“ Rekši je odjezdil.

Teofil.

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

2. Najnevarnejši izmed čutov.

Vojska je neizogibna, če hočemo doseči popolnost: tako smo zadnjič rekli. Tudi to je stalo v zadnjem »Bogoljubu«, da je naš najhujši sovražnik naš lastni »jaz« s svojo po izvirnem grehu izprijeno naravo. Tu se bo torej treba najprej v boj zagnati.

Ali kaj je pravzaprav cilj in namen tega boja? V sebi imamo neredna nagnjenja svojih čutov in strasti: ali naj ta boj ubije te čute in strasti, jih izruje in uniči? Ne, ubijali ne bomo v tem boju nikogar in ničesar, samo borili se bomo s svojimi čuti in strastmi — če hočete tako, kakor kroti krotivec divjega

konja toliko časa, dokler ga konj ne uboga in mu ne gre, kamor krotivec hoče. Tako moramo tudi svoje čute in strasti pod svojo oblast spraviti, da nam bodo služili, tako da se bo vse v nas uklanjalo pameti in prosti volji, vesti in Bogu.

Opišimo torej kar po vrsti naše sovražnike in povejmo, kako jih moremo in moramo uspešno premagati. Začnimo s čutom tipa!

1. Bog je človeka tako ustvaril, da je človek že po telesu res nepopisno čudovit božji umotvor. Že poganski zdravnik Galén je vzkliknil, ko je študiral sestav človeškega telesa: »Naj drugi časté Boga s kadihom in daritvami: jaz ga hočem častiti s tem, da spoznavam in slavim velikost njegove modrosti..., njegove mogočnosti... in njegove dobrotljivosti, ki se kažejo v sestavu tega čudovitega stvora.«

Tudi čut tipa je nekaj čudovitega in velemodrega. Razpeljan je po celem telesu, tako da po celem telesu čutimo, po nekod živeje, drugod manj živo. S čutom tipa spoznavamo stvari: ne samo oko nam pove, kakšne da so, tudi tipala nam to povedo. Kakšen revež je slep človek, a še veliko večji bi bil, če ne bi imel tega čuta. In potem: brez tipa ne bi občutili ne bolečine, ne vročine, ne mraza, ne utrujenosti, ne spočitosti — ničesar! Koliko bi nam lahko škodovala vročina in mraz, če nam ta čut ne bi javil, kedaj da nam postajata nevarna za zdravje in življenje. Če s tipom ne bi čutili n. pr. trna v nogi, rese v očesu, sploh bolečine ne, koliko različnih bolezni bi se čisto mirno započenjalo in razvijalo v našem telesu, dokler ga ne bi popolnoma razjedle in razdejale. Tako pa čut tipa vselej, kadar kaj napade telesno zdravje, takorekoč zavpije, kakor vojak na straži, in se ne umiri prej, da ni sovražnik pregnan. Glej, kako modro je Bog vse to ustvaril! Zato bo pa čednosten kristjan tudi ob ustroju človeškega telesa vzkliknil še pristrčneje kot pogan Galén: »Kako veličastna so tvoja dela, o Gospod! Vse si naredil v modrosti!« (Ps. 103, 24.)

Ali poleg teh dobrih, od Boga mu danih lastnosti ima pa tip po izvirnem grehu tudi dokaj slabih, in teh ga moramo odvaditi in ozdraviti, če hočemo, da nam bo sluga na poti popolnosti, ne pa ropar, ki nas ubije, oropa in v brezno vrže.

Mraza in vročine neče tip nikdar, tudi tedaj ne, če nam nista nevarna za zdravje in čeprav nam pamet in vest pravita, da se to ali ono mora zgoditi vkljub temu, da zebe ali da je vroče. Pozimi mu je najprijetnejše za pečjo, četudi morebiti svete dolžnosti drugam kličejo, četudi v nedeljo in praznik zvonovi vabijo k zapovedani službi božji. Poleti je pa najraje lepo v senci, recimo pod lipo pri cerkvi, med tem ko se v cerkvi vrši zapovedana služba božja. Zjutraj se mu najbolje godi v topli postelji; najraje vidi, če jo človek noter do 7., 8. ali 9. potegne, četudi vest in pamet pravita, da je tako leno poležavanje za marsikatero čednost silno nevarno. Ker ima rad samo prijetne, mehke in voljne stvari, zahteva le mehko, najbolje pernato posteljo in fino obleko; raskave se pa boji kot pes palice. Tudi vsake utrujenosti ga je strah in zato vpije vedno le po počitku, delo mu pa ne diši. Ali najbolj je pa ta čut po izvirnem grehu nagnjen k — nečistim občutkom, in čim bolj se temu čutu sploh streže, tem večjo moč dobiva, da naposled pahne človeka ravno v nečisti greh, t. j. tisti greh, po katerem je največ zavržencev prišlo v večni ogenj.

Ali zdaj spoznaš, dragi bogoljub, zakaj uče učitelji duhovnega življenja, da je čut tipa najnevarnejši izmed vseh, če ni premagan in ukročen? Spoznaš pa tudi lahko, da je vojska s tem čutom neizogibno potrebna, ravno tako potrebno pa tudi, da ga premagaš. In s tem mu izkažeš največjo dobroto, ker nespametneža tako obvaruješ peklenskih muk večnega ognja. In ne samo večnega ognja, obvaruješ ga že tukaj na zemlji marsikakih bolezni, ki se najraje prijemajo mehkužnega in neutrjenega telesa.

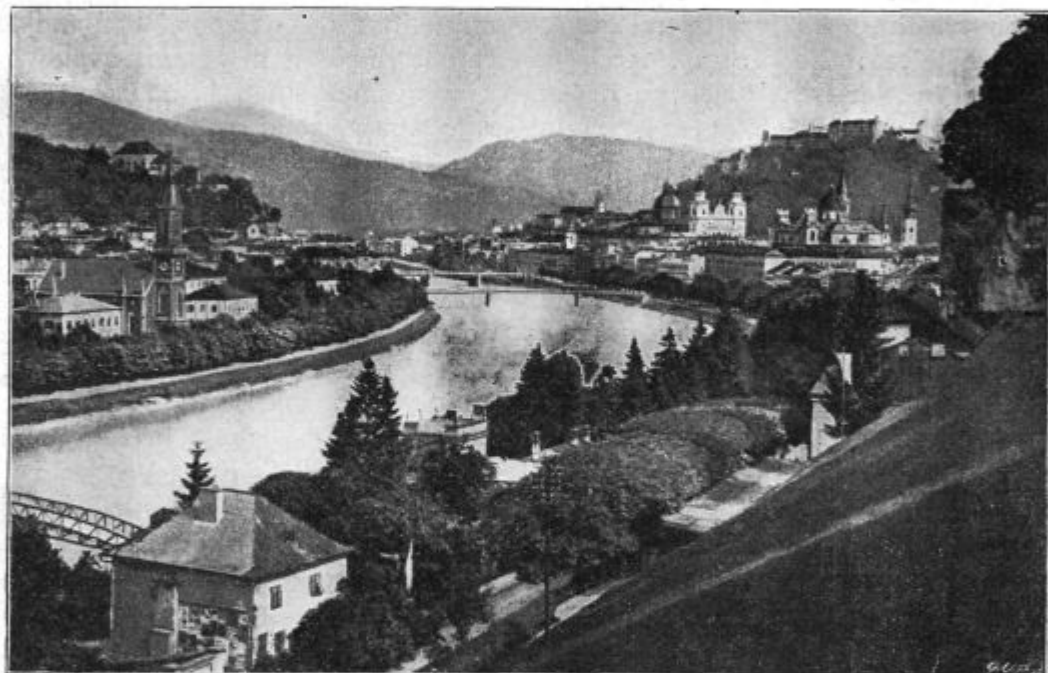
Kaj ti je torej storiti, da čut tipa ukrotiš?

1. Brez dejanske milosti božje ga ne boš premagal. Le preberi še enkrat, kar smo rekli v I. tečaju o potrebi milosti, pa se boš prepričal.

2. Ali nauk o nujnosti dejanske milosti bi slabo razumel, kdor bi si prizadeval le za milosti, potlej pa lepo mirno sedel in čakal, kdaj da ga milost izpremeni v »nadčloveka«. Ne tako, ampak milost se ti dá, da znaš in moreš udariti! Le

Mati, pazi, kaj delaš z malim otrokom, a pazi tudi, komu da izročaš svoje otroke v varstvo in oskrbo! Izročaj jih le strogo zanesljivim in vestnim osebam! Pazi, kaj dela pestunja z otroki, in kadar kaj napakega zapaziš, prepovej ji to strogo!

Proč tudi s strastnim neumnim poljubovanjem otrok! Ne samo, da se s takim poljubovanjem po pričevanju zdravnikov včasih prenašajo nalezljive bolezni z matere na otroka, hujše je, da taki otroci postanejo potem radi sami

Solnograd.

po vojski in bojih boš gospodar v svoji hiši! Zato

3. izprašaj dobro vest, da vidiš kje in kdaj in kako morebiti strežeš nerednim zahtevam tega čuta. Če bi imeli mali otroci že razvito pamet, bi vest najprej tem izprašali; ker pa še ne znajo sami misliti, jo pa izprašajmo njih materam, pestunjam itd. Dà, matere in vsi, ki imate z malimi otroki opraviti, pazite, da ti otroci ne postanejo počutni po vaši krivdi. Počutnost se že v otroku vzbuja in goji z neumnim ščegetanjem, da ne govorim o drugih hujših rečeh!

jako počutni. Nekoč sem bral o izvrstni italijanski materi, ki je svoja dva sinčka poljubovala — da dá duška svoji materinski ljubezni — šele, ko sta zvečer zaspala, iz strahu, da ji ne postaneta počutna. Fantička pa sta bila tudi izvrstno vzgojena: postala sta goreča in sveta duhovnika, ki sta storila neizmerno veliko dobrega svoji domovini.

In zdaj bo morebiti kakšna mati stršno huda name, češ, kaj pa vé ta hribovec o materinski ljubezni do otrok! Pač, premilostna, toliko vem, da 1. mora biti ta ljubezen pametna, 2. da je veliko

mater z veliko pametno materinsko ljubeznijo brez tega vednega poljubovanja in 3. da je včasih taka na videz velika ljubezen nekaterih mater po resnici tako malo globoka in vztrajna, da je videti, kakor bi se vsa izlila v te poljube, tako da je v srcu primeroma le malo ostane.

Izprašaj se pa tudi vsak, ali si dovolj previden in primerno strog proti samemu sebi? In proti drugim, posebno proti osebam drugega spola? Ne dotikaj se brez potrebe drugih! Kaj je videti bolj nedolžnega, kakor če si dve osebi različnega spola podasta roke? In vendar je včasih nedolžnost začela goreti — in je naposled tudi pogorela — že samo na ta način! Gotovo, dragi bogoljub, ne bodi čudak ali posebnež, ali z druge strani pa tudi nič ne maraj za nobenega »čudaka« ali »skrupulanta«, kadar ti preti nevarnost! In kdaj ti pa preti, ti bo že povedala pamet, vest, vera in izkušnja.

Dragi bogoljub, ogibaj se plesa! Ali je ples res nevaren? Če bi bil ti angel ali pa iz lesa, čisto nič! Tako si pa k slabemu nagnjen človek iz mesa in krvi in posebno z najnevarnejšim vseh čutov, s čutom tipa! Kaj pa plesavce in plesavke pravzaprav tako vleče vkup? Če se stvar do dobra in do dna premisli — naravno spolno nagnjenje do oseb različnega spola! Da je pri plesu tudi ravno čut, zoper katerega smo danes naperili vojsko, ljudem v veliko nevarnost in nazadnje mnogokrat v pogubo, je znano vsem, ki ples

le površno poznajo. Seveda se nekateri posebno novinci in novinke v plesanju tega takoj ne zavedajo, ali ko se začno zavedati, je velikokrat — že prepozno. Dà, dà, plesišče nedolžnosti in čistosti pogorišče! — »Gospod, Vi gledate prečrno! Ples je umetnost, kakor je godba umetnost, in to vleče!« — Dobro, pa vpeljimo danes po vsem Slovenskem najumetnejše plese, take, ki bodo še daleč presegali vso dosedanjo »plesno umetnost«, toda tako, da bodo plesali moški z moškimi, ženske pa z ženskami, in stavim, kolikor hočete, da bodete že jutri lahko podrli vse plesne odre — zakaj? — zato, ker je za moške ples brez žensk izgubil ves mik; — ali zdaj vidiš, kaj te je vleklo na ples? Ženska! — za ženske pa ples brez moških izgubi vso kratkočasnost! Mina, ali spoznaš, zakaj je bil ples zate tako vablljiv? Ker si plesala z Janezom, ne pa zavoljo umetnosti! Po vsem tem je ples kakor pocukrana strupena kroglica: od zunaj nedolžni cukerček, od znotraj pa strup nerednega in zato od Boga prepovedanega spolnega nagnjenja in pa nevarnost od najnevarnejšega vseh čutov. Gotovo so razmere, v katerih je ples včasih brez teh nevarnosti, ali to so izjeme: v splošnosti pa ples ubija čednost in poštenje in nedolžnost.

Torej, dragi bogoljub, proč od vsega, kar poželi proti spoznanju zdrave pameti najbolj živalski izmed vseh čutov, čut tipa!

(Dalje prihodnjič.)

Dr. Anton Zdešar.

Sedmi avstrijski katoliški shod.

Dne 11., 12., in 13. septembra se je vršil v Inomostu splošni avstrijski katoliški shod. Udeležba je bila kljub hujskanju liberalnih listov zelo povoljna. Došlo je na stotine zastopnikov iz vseh stanov, iz vseh slojev in narodnosti. Mesto Inomost je bilo povečem okrašeno z zastavami, dasi je mestni zastop v nasprotnih rokah. Zastopniki raznih avstrijskih narodov so

pozdravili shod vsak v svojem jeziku. Pri zborovanjih so se pretresavala in obravnavala versko-nravna, gospodarska in socialna načelna vprašanja, ki se tičejo vseh stanov in vseh narodov. Duh krščanske ljubezni in edinosti je preveval vse govore.

Predsednik grof Galen je pozival v pozdravnem nagovoru vse stanovne in vse

poklice, stare in mlade, naj se organizujejo v raznih društvih v obrambo najdražjih svetinj človeštva, v dosego duševnih in gmotnih blagrov. Marsikateremu so zarosele oči, ko se je spretni govornik obrnil proti krasnemu kipu Kraljice sv. rožnega venca in klical, naj bi Kraljica nebeška izprosila obilen blagoslov božji — delu in trudu avstrijskih katoličanov na čast božjo, blagor državi in njenim narodom.

Od slovenskih zastopnikov je pozdravil zborovalce poslanec in stolni kanonik dr. Ignacij Žitnik v slovenskem in nemškem jeziku tako-le:

»Zahvalim se krajevnemu odboru in visokočisljanemu gospodu predsedniku, ki sta mi dala priliko, da morem kot Slovenec pozdraviti sedmi splošni avstrijski katoliški shod v glavnem mestu zgodovinske dežele, v kateri živi stara in močna ljubezen do Boga, cesarja in domovine. Srčno Vas pozdravljam v imenu ljubljanskega knezoškofa, ki je tačas v Sveti deželi, in v imenu stolnega kapitlja ljubljanskega in vseh dobro mislečih katoličanov slovenske in nemške narodnosti, ki bivata v moji ožji domovini Kranjski. Mi vsi iskreno želimo, da bi sklepi in navodila tega shoda rodili najlepše in trajne sadove v duševni in gmotni blagor vseh stanov in vseh narodov v naši skupni domovini avstrijski. Mal je po številu naš slovenski narod, toda velik po ljubezni in zvestobi do Boga, cesarja in domovine. V tej ljubezni in zvestobi ga ne prekaša noben avstrijski narod. Od pamtiveka biva na svoji rodni zemlji, katero je skozi stoletja čuval kot svojo drago očetnjo. Na jugu države je z brati Hrvati stal vedno trdno na straži proti turškim navalom in branil tudi pozneje habsburške dežele v raznih bojih proti vnanjim sovražnikom. Ko pa je naš presvetli vladar podelil ustavo svojim narodom, brani slovenski rod

tudi svoje ustavne pravice. Trdno upam, da pride kmalu čas, ko bode tudi slovenski narod ravnopraven člen velike avstrijske družine.

Veliki papež Leon XIII. je govoril v svoji prvi okrožnici: »Jasno je in gotovo, da človeška družba nima trdnega temelja, ako ne sloni na večnih načelih resnice in neomajljivih zakonih pravice; ako ne družijo teženj človeštva odkrita blagohotnost in njegovih medsebojnih dolžnosti ne urejuje krščanska ljubezen.« Zato naj prežene modernega duha, ki razdvaja človeštvo, duh svete vere, duh pravega krščanstva. Torej: Nazaj h Kristusu in njegovim Cerkvam, brez katerih človeštvo drvi v prepad in pogubo. Naša srca naj širi, duše napaja ljubezen in zvestoba do Boga, vdanost do vladarske hiše, ki je najtrdnjša vez, ki družijo vse narode avstrijske in zagotavlja obstanek naši skupni avstrijski domovini. Naj bi se kmalu izpolnila srčna želja našega presvetlega osivelega vladarja, katero željo je pričetkom svojega slavnega vladanja v takozvani pomladi avstrijskih narodov slovesno izrazil z besedami: »Viribus unitis!« (»Z združenimi močmi!«)

Prvi slavnostni govornik grof Trautmansdorff je govoril o potrebi organizacij vseh stanov. Drugi govornik iz Rima, p. Fink, je razpravljal o Cerkvi in modernem svetovnem naziranju. V odsekih so bile posebno zanimive razprave, n. pr.: O krščanski vzgoji mladine, o organizaciji kmečkega stanu, trgovcev, obrtnikov, in o izseljevanju. P. Kolb je imel govor o potrebi katoliškega tiska in o Pijevevemu društvu, ki ima namen širiti katoliško časopisje. O težnjah delavskega stanu je razpravljal znani ljudski govornik Kunschak.

Bog daj važnim sklepom prospah in svoj blagoslov!

MISIJONSKA POROČILA.

Misijonska postaja v Jamboliju (Bolgarija).

(Dalje.)

Prvi trije meseci male misijonske postaje v Jamboliju so minuli. Uspehi upolnoli. Težave in preganjanje naj bi pa to malo trdnjavico tudi nekoliko utrdilo.

Šola se je otvorila z dovoljenjem prefektovim (načelnikovim), zato se ni bilo bati težav od strani vlade. Toda sovražniki katoličanstva nikakor niso hoteli pustiti, da bi otroci boljših rodbin hodili v velikem številu v katoliško šolo. S pretvezo, da se ni ravnalo vse popolnoma po določenih in obliki postave, so prisilili načelnika, da je preklical dano dovoljenje. Zato je prišla komisija, da bi šolo razgnala. Jokajoče in vzdihujoče otroke so spodili iz šole na cesto in šolska vrata zapčatili.

Toda prva zmaga razkolnikov ni bila trajna. Že šesti dan je prišel policijski komisar in odprl zapčatena vrata. Otroci so tako zopet smeli v šolo. Kdo je to ukazal policijskemu komisarju, nismo mogli nikoli zvedeti. Veselje nad srečnim izidom je bilo kratko, ker zgodilo se je drugič ravno tako in stroga prepoved je bila obnovljena.

Med tem je prihitel misijonar iz Filipoplja in na njegovo vprašanje: »Kdo je dal povelje, šolo zapreti?« so mu oblastniki osorno odgovorili: »Mi smo dobili to povelje, ga izvršili, ne brigamo se pa, kdo in zakaj.«

S tem sirovim sredstvom so mislili sestre preplašiti, da bi to negostoljubno mesto zapustile. Toda gorečim misijonarkam še na misel ni prišlo odtegniti se vsem težavam s hitrim begom. Da bi jih še bolj preplašili, so jih pogosto obiskovali ljudje, ki so se jim laskali kot njihovi nesebični prijatelji. Ti so pripovedovali

redovnicam, da se je sklenila zarota zoper njih življenje in da bi potemtakem bilo zelo nespametno še dalje časa bivati v tem mestu.

Naše sestre se pa za te govorice še zmenile niso in so hodile vsak dan bolniškom streč.

Pravi sovražniki misijona, ki so vse to uprizarjali in ščuvali ljudstvo zoper sestre, so bili razkolni popje (duhovniki). Ko so ti videli, da ne opravijo na ta način ničesar, so skušali pregovoriti vlado na svojo stran in jo naščuvali zoper misijonsko postajo.

K vrtom razkolnih cerkva so postavili može, ki so od vsakega zahtevali, da se je podpisal na pritožbo zoper redovne sestre. Kdor bi se branil, bi ga razvpili kot sovražnika pravoverstva, in tak nima nobene pravice poljubiti »Ikone« (podoba pred velikim altarjem) v pravovernih (razkolnih) cerkvah. Tak naj se zadovolji s »hlevom« sester. To lepo ime so nadeli ubogi misijonski kapeli.

Pritožba je zahtevala od vlade, da naj z vso silo nastopi proti sestram, ker so vedno nevarne za pravo vero (po njihovem mnenju).

Toda kljub vsemu nasilju je od več tisoč Bolgarov podpisalo pritožbo samo okrog 150 in med temi so bili večinoma samo popi, njihove žene, otroci in cerkveniki.

Kakor preje tako se je zgodilo tudi tej pritožbi. Ostala je brez uspeha in brez vsakega sledu. Ljubi Bog je bil očitno naklonjen junaškim sestram.

Ne meneč se za vse te napade so sestre nadaljevale šolski pouk; kajti tudi učenke so se ojunačile in prihajale mno-

goštevilineje kot prej. Kolikor mogoče so sestre še z večjo skrbnostjo in ljubeznijo obiskovale bolnike in vsled pomoči Mater božje so se tudi bolniki vedno bolj zaupljivo izročali sestram v postrežbo, tako da je naklonjenost ljudstva posebno ubožnejših slojev, vedno bolj rasla.

Toda sovražnik vsega dobrega ni bil nikakor s tem zadovoljen, temveč poskušal je z drugimi sredstvi uničiti vsako delo sester: Lekarnarji in zdravniki seveda ni kakor niso mogli držati križem rok in gledati, kako pada število njih obiskovalcev. »Če bodo katoliške sestre tako ozdravljale bolnike brez zdravil, potem bomo mi vsi prisiljeni zapustiti ta kraj«, so se menili med seboj. V spomenici na vlado v Sofiji, katero so vsi lekarnarji in zdravniki podpisali, so obdolžili sestre, češ, da brez oblastnega dovoljenja izvršujejo zdravilstvo, bolnikom dajejo razna skrivna zdravila, s katerimi jih preslepe, češ da so zdravi, v resnici pa je bolezen le nekoliko zastala.

Vlada v Sofiji se je jako malo zmenila za krajevne prepire, ker gospodje lekarnarji in zdravniki še danes zastonj čakajo odgovora.

Vsi poizkusi, da bi misijonarke odšle iz tega kraja, so bili zastonj. Proti zasramovanju in zasmehovanju so molčale, molile za preganjavce, še z večjo vnemo oskrbovale uboge in zaupno v božjo pomoč pričakovale konec preganjanja.

Dne 22. decembra 1889. je prišel v Jamboli oče asumpcionistov Ivan Pistički, ki se je stalno nastanil v majhni hišici. Odslej niso bile redovne sestre več brez tolažil svete vere, temveč so mogle biti ne samo v nedeljo, ampak vsak dan pri sv. maši.

Kmalu potem je o. Ivan zagledal v svoje ne majhno začudenje štiri gospode v svetli opravi, ki so hoteli priti v njegovo skromno hišico. Bil je (prefekt) načelnik, ki je preganjal sestre, novi načelnik in dva častnika, ki sta zapovedovala četam pri polaganju železniškega tira Jamboli-Burgas.

Sovražni načelnik je prišel očetu predstaviti svojega naslednika; moral je namreč oditi iz Jambolija in preje se je pa še hotel posloviti od očeta Ivana. Čeprav sluteč, da je najbrž on povzročil njegovo premestitev, se je vendar ponižal in prosil njegovega nadalnjega varstva. Novi načelnik je najbrž izrabil zgled predhodnika; kajti v dobro naučenem govoru je hvalil sestre, ki toliko store, da se ljudstvo dušno povspne. Tudi železniška gospoda nista bila nič manj navdušena in sta celo izrazila željo, naj bi sestre ustanovile bolnico za neštivilne ranjene in bolne delavce. Odslej je bil prefektov načelnik zelo skrben za sestre.

Začetkom leta 1890. je začela razsajati po mestu »influenca«. V vsaki hiši je bilo po več bolnikov in vsak dan jih je mnogo pobrala bela smrt. Redovni oče in sestre so vse storile, kar so mogle. A med bolniki je bilo mnogo železniških delavcev, med temi več katoličanov. Prefekt in župan sta se pridružila redovnicam pri skrbi za bolnike. Izpremenili so bolgarsko dekliško šolo, ki ima velike sobane, v bolnico; ker tudi polovica otrok je obolela.

To je bila lepa prilika za goreče sestre-misijonarke. Da bi kolikor mogoče bolnikom postregle, so dale vse, kar so imele, slamnice, odeje itd. in jim noč in dan stregle. Vsak bolnik kateregakoli veroizpovedovanja jim je bil brat. Deviške roke so lajšale telesno bol, dočim so iz njihovih ust prihajale sladke besede tolažbe in krepila.

Ta velika nesebična požrtvovalnost in ljubezen do bližnjega je ganila tudi najhujše sovražnike misijonske postaje in jih pridobila zase.

S tem so bile premagane skoro vse težkoče in smeli smo misliti na večji prostor, ker učenk je bilo čedalje več in tudi več kot polovica vernikov je morala v nedeljo stati zunaj naše kapelice.

. . .

Leta 1896. je naša stvar že tako daleč napredovala, da smo se upali tudi javno

pokazati kot katoličani. To se je zgodilo prvič ob procesiji Sv. Rešnjega Telesa, katero smo kolikor mogoče slovesno in veličastno uprizorili. Poleg naše male čredice, ki se je je polnoštevilno udeležila, se je pridružilo mnogo razkolnikov. Mestni poveljnik je bil še celo tako prijazen, da nam je poslal vojaško godbo. Vse to se je vršilo v kar najlepšem redu in na veliko korist misijona.

Odslej smo prirejali procesijo Sv. R. T. vsako leto slovesneje, kajti zelo ganljivo in polno tolažbe je videti, kako števil-

no in goreče se udeležuje razkolno ljudstvo pri tej manifestaciji najsvetejše Evharistije, katero v vzhodni cerkvi duhovništvo in ljudstvo zanemarja, da, mnogo-krat celo onečaščuje. Že mesece prej povprašujejo nekatoliški stariši glede dneva, kdaj se bo procesija vršila, ker si štejejo v posebno veliko čast, ako morejo in smejo njihovi otročiči v snežnobelih oblekah, dečki in deklice, spremljati božjega Sina in mu trositi cvetice po tem slavnostnem potu.

(Dalje prihodnjič.)

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

21. evharistični kongres v Montrealu države Kanada v Sev. Ameriki. Priprave za to sijajno manifestacijo katoliškega prepričanja so presegale vse pričakovanje. Celi vlaki so vozili cvetlice za slavnostni izprevod. Ulice in ceste so bile kakor s preprogami pregrnjene, toliko je bilo cvetja. Vsaka kanadska provincija je postavila svoj slavalok. Poleg papeževga odposlanca kardinala Vincencija Vanutellija, sta bila navzoča še kardinal Gibbons in kardinal Logue ter 110 škofov. V Quebecu, kjer se je izkrcal papežev zastopnik, so njemu na čast priredili slavnosten sprejem; godba je igrala, topovi so pokali, zvonovi zvonili. V Montreal je prišel 3. septembra. — Kongres se je pričel 8. septembra s sveto mašo opolnoči v najstarejši cerkvi Notre Dame, ki ima prostora za 15.000 ljudi. Navzoči so bili samo moški, ki so obenem pristopili k svetemu obhajilu. Sveto mašo in govor je imel kardinal Gibbons, primas Sev. Amerike. Zborovanja so bila razdeljena na tri dni. Procesija z Najsvetejšim je bila tako veličastna, da presega po sijaju vse dosedanje. Podrobnosti o tem izprevodu prihodnjič.

Tristoletnico sv. Karla Boromejskega so svečano praznovali v dneh od 2. do 8. septembra v Milanu. 1. septembra so v slovesnem izprevodu prenesli svetinje svetnikove iz kript v nalašč za to prirejen altar sredi stolne cerkve. Vsak dan so se vrstile cerkvene pobožnosti in govori, ki so jih imeli odlični cer-

kveni knezi, med njimi kardinal Agliardi, kot zastopnik sv. očeta.

Misijonsko semenišče je ustanovila družba Palotincev v Massio, v severni Italiji. V tem novem zavodu se bodo vzgajali misijonski duhovniki za severno in južno Ameriko. Kakor izkazuje statistika, se poizgubi in pogubi v Ameriki na stotisoče katoličanov predvsem radi pomanjkanja katoliških duhovnikov. Ta nedostatek hoče odpraviti družba Palotincev, ki vabi sedaj mladeniče, vnete za misijonsko delo, v svoj novi zavod.

Lepa veroizpoved. Ko je bil dne 28. avgusta blagoslovljen temeljni kamen za cerkev sv. Ane v Altöttingu na Bavarskem, je izrekel Ludovik, prestolonaslednik bavarski, pomenljivo veroizpoved. Svoj nagovor je začel z besedami: »Zahvaljujem se ljubemu Bogu, da sem katoliških staršev sin in da sem vzgojen v katoliški veri . . . Vedno sem se potegoval za katoliško vero, ker sem prepričan, da je edino prava in resnična. To prepričanje sem vsekdar tudi na zunaj kazal, ne da bi iskal zunanje časti in odlikovanja, ampak, ker je to moje srčno in najgloblje versko prepričanje, moj ponos.«

Nemški katoliški shod v Avgsburgu je trajal pet dni, od 22. do 26. avgusta. Udeležba je bila velikanska. Iz Avstrije je bil med drugimi navzoč bivši minister Ebenhoch, ki je govoril o katoliških izobražencih. Predsednik shoda je bil nadsvetnik Marks; povdarjal je, kako potrebno je v današnjih nevarnih časih,

ko se širi nevera, da se z otroško ljubeznijo oklepamo sv. Cerkve in njenega poglavarja. O šolskem vprašanju je govoril Wagner iz Monakovega. Dokazoval je potrebo verske šole; kakršna bo šola, taka bo naša mladina. Vseh udeležencev je bilo 65 tisoč.

Izpreobrnitev. Vsi časopisi poročajo o izpreobrnitvi enega najslavnejših pesnikov in pisateljev na Portugalskem, z imenom Gomes Leal. Bil je poprej neutrudljiv prvobornik liberalnih idej, eden najhujših sovražnikov katoliške Cerkve; sedaj pa se je povrnil v naročje sv. Cerkve, ter je preklical vse svoje napade in krive nauke, ki jih je širil v svojih spisih. »Vse zametujem« tako piše, »kar žali Kristusa in njegovo Cerkev. Od danes naprej bom vedno zagovarjal žaljeno besedo Jezusovo in njegove preganjane pristaše.« Gomes Leal je tudi izstopil iz framasonske stranke ter se je pridružil katoliškim narodnjakom. Veliko zaslugo, da se je izpreobrnil, pripisujejo njegovi pobožni materi.

Kako je pravzaprav na Španskem? Vse kaže, da se španskemu kraljestvu bliža polom. Mladostni kralj Alfonz uganja nevarne reči; zapustil je načela kraljice vdove. Vpliv njegove žene je utrdil stališče liberalno-demokračkim krogom. Kraljica je, kakor znano, iz protestantske rodovine Battenberg, ter je prestopila v katoliško Cerkev samo radi možitve, v srcu pa je ostala taka, kakršna je bila. Poklicala je v Madrid protestantske (anglikanske) dvornike, dala zidati anglikanske cerkve, ne hodi k službi božji itd. Naravno, da tako ravnanje ni ostalo brez vpliva na kralja, ki je v San Sebastianu izjavil: »Jaz sem katoličan, pa ne klerikalec.« (Tako govorijo tudi naši liberalci.) Kaj pomeni ta izrek španskega kralja, se je kmalu pokazalo. Najveljavnejši španski državnik Maura je padel v nemilost pri kralju radi svojega konservativnega (katoliškega) mišljenja. Sedanji liberalni ministrski predsednik Canalejas pa goni neizkušene kralja z nekim satanskim sovraštvom v pogin. In kakšen bo pač ta pogin Španske? Neki liberalni časopis v Madridu je jasno in naravnost povedal: »Najprej verski boj, versko preganjanje (katoličanov), potem pa odstranitev nepotrebnega kralja.« Kralj Alfonz je — po nasvetu ministrskega predsednika, podpisal odlok, ki odpravlja sveto prisego pri vseh državnih opravilih. Ministrstvo je dalje dobilo dovoljenje, da odpravi vse neprimerne (?) verske redove in samostane. Sklenjeno je že, da bodo razpustili 250 samostanov. Verska vojska — to je sedaj bojni klic po Španskem. — Kralj ne pomisli, da se je zoper tako početje in zoper njega samega razvnela ogromna večina španskega

ljudstva; ne zmeni se za to, da se je s tem izneveril zvestemu katoliškemu prebivalstvu; pozablja, da ga bodo duhovi, ki jih je po nepotrebnem klical, ugonobili. Že sedaj imajo republikanci (sovražniki kraljestva) veliko moč, število anarhistov (sovražniki Cerkve in prestola kraljevega) se množi. Ko bi kralj poznal le nekoliko zgodovino svoje domovine, bi moral videti, da se je vsaka revolucijonarna (prekucuska) in republikanska doba na Španskem pričela z verskim bojem. Učenci na smrt obsojenega anarhista Ferrer-ja so sedaj prijatelji mladostnega kralja Alfonza. Kmalu pa bodo njegovi krvniki.

Velevažen dekret kongregacije zakramentov o starosti prvega sv. obhajila. Zadnja številka uradnega glasila apostolske stolice objavlja dekret, odobren 7. avgusta t. l. od sv. očeta, ki ga je izdala kongregacija zakramentov in ki je dalekosežnega pomena. Določa namreč, da morajo otroci za velikonoč prejeti sv. obhajilo takoj, ko so prišli do spoznanja, ko se zavedajo pameti; ta starost je za sv. obhajilo in za spoved enaka, in sicer nekako okrog sedmega leta. Popolno znanje veronauka ni potrebno za to dolžnost, ki so zanjo odgovorni ne samo otroci, ampak tudi vzgojitelji: Starši, spovedniki, učitelji, župniki itd. Sv. oče zaukazuje vsem škofom, naj vernike obvestijo o tem dekretu in naj ga dajo prebrati povsod in vsako leto o velikonočnem času. Dekret objavlja tudi tozadevno zgodovino, kjer se dokazuje, da sedanja navada, odlašati s svetim obhajilom, nasprotuje nauku sv. stolice, ki je določala za prvo sveto obhajilo zmerom zgodnjo dobo. Sedanja praksa je kolikortoliko v zvezi s krivim naukom janzenizma, ki smatra sv. evharistijo za plačilo in ne za podporo in pripomoček človeški slabosti. Dekret ponovno dokazuje, kako zelo koristno je vsakdanje sv. obhajilo otrokom in odraslim.

Sv. oče je dal torej zopet novo določbo, ki meri na to, da bi se vse prenovilo v Kristusu; da bi se zopet poživila vnema prvih kristjanov.

Kristjani — mučenci. V Siriji je bilo početkom avgusta umorjenih 600 kristjanov. Krvooločni mohamedanski Druzi so po umoru kristjanov njihove vasi ropali. Čudno, da se evropske države ne ganejo, da bi tirjale od turške vlade zadoščenje. Ali so kristjani pod turškim polumesecem brezpravni in brez varstva?

Tudi katoliška Italija se organizuje. Kolikega pomena so katoliške organizacije, so izprevideli tudi Italijani, ki so ustanovili katoliško ljudsko zvezo. Ta zveza ima že zdaj

okroglo sto tisoč članov ter se bo borila predvsem zoper nameravane protikrščanske šolske postave, obenem pa hoče povzdigniti zanemarjeno južno Italijo. Še to leto bo pridredila zveza katoliški shod v Modeni, in sicer meseca novembra.

Izpreobrnitev protestantskega pridigarja. V katoliško Cerkev je bil sprejet protestantovski pastor v Tintay, Minn., po imenu Uebelhoer. Mož je, kakor naznanjajo časopisi, zelo učen in goreč. Rojen je bil v Nemčiji leta 1874., ter obiskaval visoki šoli v Heidelbergu in Bonnu, potem pa je šel kot protestantovski misijonar v Ameriko. Sedaj se bo pripravljaval za zakrament sv. mašniškega posvečenja.

Po domovini.

Slovenski romarji v Jeruzalemu. Pot v Sveto deželo se je srečno izvršila. Vsi romarji so srečni, zadovoljni in veseli prišli v Jeruzalem. Vreme je bilo ugodno, ne prevroče. V nedeljo, dne 11. septembra so imeli romarji procesijo na Sion, kjer je bila potem nova sv. maša. — Toliko nam je bilo znanega o romanju do 15. septembra. Natančnejši opis popotovanja, romarskih pobožnosti in drugih dogodkov — bomo objavili prihodnjič. Na uredništvo »Bogoljuba« je došla dne 10. septembra iz Jeruzalema sledeča brzjavka: Pozdrav vsem bravcem »Bogoljuba« iz Jeruzalema.

Slovenski novomašnik v Ameriki. V Jolietu je pel dne 4. septembra novo sv. mašo č. g. J. Stukel. Gospod novomašnik je pristni amerikanski Slovenec, ker je bil odgojen v jolietški slovenski župniji, rojen je bil pa v Chicagi. Bog daj g. novomašniku obilno blagoslova v pastirovanju med našimi rojaki!

Župnija Gorje je podeljena č. gosp. M. Mraku, župniku na Bohinjski Beli.

Spomenik dr. Fr. Lampetu so odkrili dne 21. avgusta v Črnem vrhu nad Idrijo. Deset let je že preteklo, odkar je zatisnil oči neumorno delavni in vsestransko izobraženi slovstvenik in modroslovec dr. Fr. Lampe; ob tej desetletnici so preskrbeli častilci in prijatelji pokojnega semeniškega profesorja in ljubljanskega kanonika, da se je postavil ob črnovrški cerkvi lep in dostojen spomenik, na rojstni hiši pa se je vzdala spominska plošča. Napis na spomeniku, ki ima tudi reliefno podobo rajnega, pove v kratkih besedah, kaj je bil Slovencem dr. Lampe: Glasi se: »Domovini živel, narodu delal, Bogu služil, ponos črnovrške župnije. — Branitelj res-

nice, ljubitelj lepote, oče sirot, modroslovec in književnik, jeruzalemski romar. — Zgodbe sv. pisma, Dom in Svet, Uvod v modroslovje, Cvetje s polja modroslovskega.«

Novi predstojnik Salezijancev. Za vrhovnega glavarja salezijanske družbe je bil izvoljen profesor Pavel Albera, rodом Italijan. Časopisi sporočajo, da je Albera mož po božji volji, ponižen, pa tudi resen in vztrajen. Govori pet jezikov. Bil je že svoj čas v Ljubljani, kjer mu je posebno ugajalo lepo ubrano slovensko petje.

Na Sveto Goro so se bili podali dne 24. avgusta zastopniki kranjskih in goriških krščanskih učiteljev potem ko so imeli v Gorici skupno zborovanje. Tako kažejo člani »Slovenske zveze« tudi v dejanju, da jim krščansko ime ni le nekaj privesek, ampak poglavitna stvar.

Duhovnih vaj, ki so bile v ljubljanskem semenišču od 22. do 26. avgusta, se je udeležilo samo nekaj čez 60 duhovnikov, ker ni prostora za več oseb. V bodoče bo za take namene v počitniški dobi kaj pripravno novo veliko poslopje Marijanišča. Letošnje duhovne vaje je izborno vodil č. g. P. Dilgskron O. R. — Ob istem času je imelo duhovne vaje čez 100 duhovnikov lavantinske škofije v Mariaboru pod vodstvom o. Emila Volberta iz družbe Jezusove. — Tudi gospodične učiteljice so imele skupne duhovne vaje v Ljubljani. Udeležba je bila številna — čez 70 oseb.

Dar našega cesarja. O priliki 80-letnice je podaril cesar Franc Jožef I. goriškemu nadškofu dr. Fr. Sedoju lep in dragocen spomenek, namreč svojo sliko, izdelano v bronu na marmornatem stojalu.

Umrl je v Godoviču župnik č. g. Alojzij Bobek, dne 31. avgusta. Služboval je v Loškem potoku, v Št. Juriju, v Mokronogu, v Šmarjeti in 21 let kot župnik v Godoviču. Na počiva v miru!

Blagoslov konvikta (zavoda) v ljubljanskem Marijanišču so izvršili presvetli knezoškof dr. A. B. Jeglič dne 1. septembra. V Ljubljani je bil tak zavod potreben, ker je Alojzije z ustanovitvijo škofijske gimnazije v Št. Vidu — prenehalo. Novi zavod je sezidan po zahtevah novih zdravstvenih predpisov, ima osrednjo kurjavo in električno razsvetljavo. Bog daj, da bi tudi iz tega novega poslopja izšlo obilno vernih, značajnih, čednostnih in znanstveno izobraženih mladeničev!

Premeščena sta čč. gg. Leopold Kolbezen iz Mirne peči za administratorja v Godoviču in Janez Sever iz Št. Jerneja v Mirno peč.

Smrtna kosa. V ormoški bolnišnici je umrl č. g. J. Košak, kaplan pri Veliki Nedelji. V mašnika je bil posvečen avgusta leta 1908. Rajni je bil rodom Ljubljčan. Svetila mu večna luč!

Ponesrečil se je č. gosp. Anton Schiffrer, kaplan v Senožečah, ko se je peljal z biciklom iz Hrenovic. Med potjo je srečal voz, v temi se je zaletel po nesreči v ojnico ter se je smrtnonevarno ranil. V deželni bolnišnici so ga operirali, a brez uspeha. Umrl je 7. septembra. — Pokojni je bil rojen v župniji Šmartin pri Kranju leta 1883., za mašnika je bil lani posvečen. Teden pred smrtjo je dobil dekret za prefekta v kn. šk. zavodu sv. Stanislava. Ko se je od svojih duhovskih tovarišev poslavljaj, ga je zadela nenadna nesreča. Pogreba njegovega v Šmartnem pri Kranju se je udeležilo 27 duhovnikov. Ganljive besede za slovo mu je govoril prof. dr. Gruđen, ki je bil tudi slavnostni govornik ob novi maši pokojnega gospoda. Naj počiva v miru!

Za provincijala frančiškanskega reda je bil dne 7. septembra izvoljen P. Angelj Mlejinik, bivši kustos in definitor, večletni gvardijan kamniški. Kustos je P. Placid Fabiani. Definitorji so: P. Gothart Podgoršek, P. Avgust Čampa, P. Filip Perc in P. Mat. Vidmar. — Odstopivši provincijal P. Placid je vodil provincijo celih 15 let na občno zadovoljnost.

Izpremembe v frančiškanski provinciji: Ljubljana: P. Regalat Čebulj, vikarij, P. Salvator Zobec, subsidijarij. — Sveta gora: P. Kapistran Frin, vikarij, P. Vladimir Bobek. — Novo mesto: P. Kornelij Petrič, vikarij, P. Beno Staruss, P. Tomo Ottavi, učitelja. — Kamnik: P. Ananija Vračko, gvardijan, P. Feliks Tavčar, vikarij in katehet, P. Maks Brelih. — Pazin: P. Alfonz Furlan, gvardijan, P. Krizogon Tišler, vikarij, P. Leonard Kalac. — Nazaret: P. Kerubin Tušek, gvardijan in župni upravitelj, P. Norbert Sušnik, vikarij. — Brežice: P. Berard Jamar, vikarij. — Gorica: P. Kajetan Kogej, gvardijan, P. Aleksander Vavpotič, vikarij, P. Fruktuoz Frank. — Maribor: P. Severin Korošec, gvardijan, P. Valerijan Landergott, vikarij, P. Salezij Vodošek, subsidijarij. — Sv. Trojica: P. Elekt, vikarij. — Brezje: P. Kalist Medič, P. Oto-

kar Aleš, P. Blaž Farčnik. — Vič: P. Arhangelj Appej, katehet. — Zabrnica na Koroškem: P. Adolf Čadež, predstojnik, P. Ladislav Jeglič.

Red birmanja v oktobru je predružen tako-le: 2. Cerknica, 3. Begunje, 5. Št. Vid, 7. Unec, 9. Planina, 10. Grahovo, 12. Sv. Trojica, 13. Bloke, 16. Stari trg, 18. Babno polje.

Za misijone na Jutrovem: Iz zapuščine rajne gospodične M. Jarc 1300 K; iz Doliča na Štajerskem 50 K; neimenovan duhovnik v Ljubljani 350 K; neimenovana 6 K.

Za bolgarske misijone: Ana Brlek 20 K; župnik J. Drnovšek 15 K; F. Kupčič v Celju nabral 8 K; iz Žužemberka 25 K (za vsakdanji kruh sv. Antona); neimenovana 3 K.

Blagoslov kipov za rajhenburško cerkev. 20. septembra je odpotoval mariborski knezoškof dr. M. Napotnik v Lurd, kjer bo v čudoviti votlini blagoslovil tri, v Parizu iz najfinejšega kararskega marmorja za približno 15 tisoč frankov izdelane kipe, ki predstavljajo lursko Mater božjo, presv. Srce Jezusovo in sv. Jožefa, in ki bodo stali na glavnem, oziroma na dveh stranskih altarih nove, že sezidane triladijske in dvastolpne župnijske cerkve Marija Lurd v Rajhenburgu na Štajerskem. Podobo lurske Matere božje je dobrotno daroval preč. opat rajhenburških trapistov z željo in pod pogojem, da jo nadškof blagoslovi na tistem svetem kraju, kjer se je brezmadežna Devica prikazovala in kjer se na njeno priprošnjo godi toliko čudežev.

Dovje. Z žalostjo smo se poslovili od skrbnega g. kaplana V. Zupančiča, ki je bil gorč voditelj Marijine družbe in tretjega reda sv. Frančiška, ki je bil splošno priljubljen vsled svoje skromnosti in delavnosti. Marsikaj se je pri nas za časa njegovega kratkega bivanja med nami, prenovilo, marsikaj hudega zabranilo. Vrlemu gospodu želimo na novem mestu obilo božjega blagoslova.

Iz Polšnika. Dne 11. avgusta nas je zapustil mnogočislani g. župnik Iv. Globelnik. Naj bo tem potom izrečena vrlemu gospodu iskrena zahvala za vse, kar je storil dobrega v prid faranov, osobito pa za veliko požrtvovalnost in trud, ki ga je imel pri zidavi nove cerkve lurske Matere božje. Bog plačaj!

Dragi tovariši, sinovi Marijini!

Na Dunaju se hrani krasna zlata knjiga Marijine kongregacije. Častitljiva je; stara čez 300 let. V tej knjigi se bere med drugimi slavnimi imeni tudi lastno-ročni podpis, ki se doslovno glasi tako-le: L. 1618., dne 7. novembra, jaz Ferdinand, kralj ogrske in češke dežele in nadvojvoda avstrijski, se vpišem tukaj med zveste sinove, med vdane otroke presvete Device, božje matere Marije in se za vedno iz srca priporočam njenemu materinemu varstvu.« Ta slavni nadvojvoda avstrijski je postal nedolgo potem cesar avstrijski, a kot cesar ni nehal biti, ampak je ostal zvest sin, vdan otrok nebeške Matere in Kraljice. Celih 20 let se je moral vojskovati zoper najhujše sovražnike, a svoje izbrane vojne čete je postavil pod varstvo nebeške Device; na vojno zastavo je dal napraviti Marijino podobo; Marijino bandero je v vsaki vojski v prednjih vrstah plapolalo.

Hvala Bogu, pod Marijinim banderom stojimo, živimo in se borimo tudi mi, in srce mi polje veselja, tolažbe in ponosa, ko vidim, da se nas je zbrala pod tem čistim in zmagoslavnim banderom tolika četa. Res da, Marijino bandero je čisto, neomadeževano, pod tem banderom ni prostora za npravne propalice, za veše ponočnjake, za nedeljske rogovileže, za sužnje pijanega kralja, za častivce malika alko-

hola. Tisti, ki širijo umazanost in pohujšanje med čisto naše slovensko ljudstvo, ne spadajo pod našo zastavo. — To vedo, to čutijo kačji pastirji sami in zato jih neka tajna sila žene, tira proč od nas, od Marijinega bandera.

In to je prvi uspeh, prva pridobitev, krasna priboritev Marijine kongregacije: ločitev zdravega od gnilega, treznega od pijanega, popolna ločitev dostojnih fantov od nečistih fantalinov, ločitev zdravih, krepkih Orlov od divjih petelinov!

Marija, rajska mati in kraljica, na našem banderu svoje deviške roke za molitev sklenjene drži in dvoje milih oči proseče v nebesa upira. Ta dobra mati moli za nas svoje zveste sinove; mila mati svoje vdane otroke k skupni, pristrčni molitvi vabi in bodri. In to je ravno, kar nas vedno bodri in krepi, tolaži in podžiga, ter tesno družijo in pod Marijinim belim praporom neomajno drži: sladka zavest, da skrbi in moli za nas naša skupna mati v nebesih in da se molitve Marijinih družbenikov na zemlji neprenehoma zlivajo v eno ubrano pesem in molitev: »Češčena Marija!«

Smo pač živo prepričani, da brez molitve ni rešitve. Kjer molitve več ni, tam nebeške rose ni, tam lilije ginejo, tam poštene mladine, jeklenih značajev najti ni. Prazno je tudi delo

brez sreče iz nebes. Naše verno slovensko ljudstvo vedno rado moli in mi, zvesti sinovi njegovi, mi mu bomo vsak čas sledili in vedno radi molili. V Marijini družbi molimo ne samo zase in za svoje, temveč tudi drug za drugega in Bogu priporočamo v molitvi ves naš mili slovenski narod in vesoljno Kristusovo Cerkev na zemlji. To je naše apostolstvo, — apostolstvo molitve in v tem pomenu je naše bandero, apostolsko bandero! Zadeve cele mile Slovenije in vse zadeve sv. katol. Cerkve so in ostanejo naše srčne zadeve!

Prav zato pa, ker so nam to res srčne zadeve, nas izpodbujajo in priganjajo tudi na delo, na apostolsko delo za celo milo Slovenijo in za sv. katoliško Cerkev. Moli in delaj, delaj in agitiraj na celi črti, z vsem ognjem in žarom mladostnega srca: to bodi geslo naših slovenskih Marijinih družb. Delajmo torej in agitirajmo, da se števi Marijinih mladeničev vedno bolj pomnoži, — delajmo in agitirajmo, da se med nami izobraževalnih društev in telovadnih odsekov in abstinentskih krožkov in hranilnic vedno več ustanovi; — delajmo in agitirajmo, da se dobre knjige in katoliški listi, pred vsem naši listi »Bogoljub« in »Mladost« vedno bolj širijo, naročajo in berejo!

Iskreli prijatelji naši večkrat pravijo, da koraka mladina, zbrana pod Marijinim banderom v prvih vrstah. Naj bo res tako! Stopajmo res v prednjih vrstah vselej in povsod, kadarkoli se gre za dobro stvar! — V prvih vrstah, kadarkoli je treba drugim dati zgled za prejemanje sv. zakramentov; v prvih vrstah, kadarkoli treba odbiti sovražni napad na dve punčici naših oči, na našo vero ali narodnost; v prvih vrstah, kadarkoli treba v javnosti, v družbi, na sestankih ali shodih ali volitvah pokazati svoje katoliško prepričanje in mišljenje.

Windhorst, slavni ustanovitelj in voditelj katoliškega centra na Nemškem,

je smel s ponosom po volitvah izreči krlate besede: zmaga našega centra je pravzaprav zmaga naših Marijinih družb! — In naši tovariši na Štajerskem so se pri zadnjih volitvah tako častno borili in v prvih vrstah stali, da sme tudi dr. Korošec s ponosom reči: zmaga naše Kmečke zveze je pravzaprav zmaga naših Marijinih družb! Tako naj bo odslej vedno in povsod!

Pogum velja; strahu naj naše srce ne pozna! — Marija, naša mati in kraljica, je kači glavo strla in pod varstvom in zmagoslavnim banderom te močne nebeške gospe se borimo in bomo zmagali tudi mi. V srcih živo vero, na prsih Marijino svetinjo, v levici čisto, katoliško, apostolsko in zmagoslavno Marijino zastavo, v desnici »Bogoljub« in »Mladost«, pogled v odprto nebo, na ustnih iskreno molitev, tako pojdimo, kadar treba, pogumno v boj in zmagan bo sovražni roj!

Pa ne samo, da zmagan bo sovražni roj; še drugih in večjih dobrot bomo prejeli od božje Matere nebroj!

Že Marijina družba sama na sebi je kakor neprestana molitev »Memorare« — Spomni se, o premila devica Marija, je po pravici trdil na zadnjem shodu Marijinih družb v Solnogradu, odlični družbenik Marijin, dr. Ebenhoch, prejšnji kmetijski minister. Da, le bodimo s celim srcem Marijini zvesti sinovi in ta klic: Memorare — Spomni se, o premila! — se bo dvigal vedno bolj iz vseh krajev slovenske naše domovine iz mladostnih src v nebo. In nebo se bo odprlo in Marija bo z obema rokama vsipala žarke svoje materinske ljubezni na nas in naklonila, izprosila boljše čase slovenskim deželam, ki naj ostanejo Marijine dežele na vekomaj!

Mladenič-kongreganist.

Shod čeških Marijinih družb v Pragi.

Poslušajte nekaj lepega iz zlate Prage! Nekaj lepega iz Prage? Z zlato Prago je tako-le: Če iščeš v Pragi neyere in drugih nerodnosti, jih najdeš več kot za potrebo; če pa iščeš vero in čednost, pa jo zopet najdeš v prekrasni, vzorni obliki. Taka so velika mesta. Tak protestni shod proti svobodni šoli, kakor se je vršil pred štirimi leti, ni gotovo, če bi bil mogoč v Ljubljani; in tretji vsečeški shod Marijinih družb, kdo bi si mislil, da se bo vršil s takim sijajem! O tem shodu nekaj poročila.

Prva zanimivost: Shod čeških Marijinih družb (Čehi pravijo: »družin«) je dostojno pozdravil slavní mestní svet kraljevega mesta Prage. Nasprotniki niso shoda prav nič motili, ko je šel v manifestacijskem sprevodu na staromestni trg pred milostno podobo nebeške Matere. Zborovanje se je vršilo v Klementinu, na mestu, kjer je pred 335 leti Anglež jezuit blaženi p. Edmund Kampian ustanovil prvo češko Marijino »družino«. Zborovalcev čez tisoč, z obrazov jim bereš inteligentnost in urejeno dušo. Kardinala praškega zastopa škof Fr. Brusák. Po formalnostih sledé govori: »Vzor - družina«; »družina in Evharistija«; »družina in ideja cirilmetodijska«.

Druga posebnost, katere žalibog Slovenci nimamo, so zgodovinski spomeniki v Pragi. Češki narod pride v matičko Prago in odpro se mu pomniki slavne preteklosti, ki so za katoliškega Čeha dvakrat

zanimivi, ker prejasno pričajo, da je vse, kar ima Praga krasnega, iz dob, ko je cvetelo katoličanstvo, iz dobe Karla IV. in iz dobe jezuitske. Nedelja popoldne in ponedeljek po skupnem sv. obhajilu pri jezuitih je bil posvečen tem spomenikom.

Večer pa zabavi: Prvi večer po govoru premonstratskega opata Metoda Zavorala žive slike, katere so priredile gg. učiteljice z Budjejevic in Piska, drugi večer pa glasba in petje, katero je vzorno vodil profesor na praškem konservatoriju, duhovnik dr. Orel. Prezanimiv je bil dramatični prizor, kako mladeniška in dijaška Marijina družba odbije napad Švedov. Velezanimiva je bila mala marijanska razstava, obsegajoča poleg glave Kristusove, katero je švedska krogla odbila s križa na Karlovem mostu, razne diplome, znake, albume, kronike, slovstvo, dve slovenski knjižici in spomini na Petra Barbariça. Višek pa je dosegla slavnost v prekrasni manifestaciji pred Marijinim pomnikom na staromestnem trgu. V torek zadušnica v zrcadlovi kapeli v Klementinu, to je v zibelki čeških Marijinih družin. Ljudstvo se razide, vodniki pa k posvetovanju. In sem se poslovil in dejal: to so pravi Čehi!

G. P.

Dodatek uredništva: Mi pa moramo še povedati, kar je poročevalec zamolčal, namreč da je zbrane češke Marijine družabnike v imenu slovenskih pozdravil naš dopisnik — Gašper Porenta.

Vodnikom Marijinih družb na Goriškem.

Ko sem bral v »Folium Ecclesiasticum« 1910., IV. 26., zadnje vrste, sem čakal kakega glasu od kod. Pa ga ni hotelo biti od nikoder. Zato se oglasim jaz. Seveda je za dotično stvar sedaj že prepozno; imamo pa dovolj drugega gradiva, ut »consilia opportuna capiamus eaque executioni mandemus.«

Zato imam prav iskreno prošnjo do vodnikov Marijinih družb na Goriškem: Pridimo

enkrat skupaj! Ko so pred dvema letoma romale naše družbe na Sv. Goro, smo sicer improvizirali kratko posvetovanje družbenih vodnikov. Toda bilo je premalo časa, in nekaj gospodov je moralo že poprej domov.

Gotovo je prav potrebno novo vodniško posvetovanje. Če pogledamo, koliko se pri nas dela za izvenckveno organizacijo, kako se shajajo in posvetujejo, kako se ustanovljajo

razne zveze, moramo priznati, da cerkvena organizacija zastaja. To pa ne bo dobro. Pritisnila bi lahko — duhovna suša, še hujša, nego je že.

Naše posvetovanje si tako-le mislim: Snidemo se vsi vodniki v Gorici. Določeni referenti podajo določene referate. Po temeljiti diskusiji storjeni sklepi se predlože prevzvišenemu knezoškofu. Potem pa na delo! Vsak vodnik bi vodil svojo družbo v smislu storjenih sklepov, zraven pa zlasti pri konferencah »Sodalitatis SS. Cordis Jesu« agitiral, da vzklijejo še nove družbe.

Kdo bi pa pripravil, kar je za posvetovanje potrebno? To bi pač prevzeli vodniki, ki se v Gorici najlažje snidejo, torej iz mesta in okolice. In kdaj naj bi bilo skupno vodniško posvetovanje? Ne prehitro, ampak še le, kadar bi temeljite priprave dozorele. Za podlago pri teh pripravah bi izvrstno služil kodeks Marijinih družb, »Vodnik Marijanski«, katerega si je pač že vsak vodnik omislil.

Čč. sobrate, vodnike Marijinih družb lepo prosim, da bi o tem nasvetu razmišljali in naše prizadevanje evharističnemu Kralju in Kraljici nebeški priporočili. K.

Kako se gibljemo.

Iz Sore. Dekliška Marijina družba je napravila 6. kimovca izlet k sv. Joštu nad Kranjem. Ko smo izstopile na kolodvoru v Kranju s svetinjami, se je hotel neki uslužbenec nekaj ponorčevati, pa je take izvedel, da bo drugič raje molčal. V cerkvi pri sv. Joštu smo opravile skupno pobožnost; na sv. stopnicah je imel g. voditelj Šimnic kratek nagovor o zgodovini sv. stopnic in o trpljenju Jezusovem. Nazaj smo se vračale čez Staro Loko, kjer smo se okrepčale. Pa tudi abstinence smo bile zadovoljne. Čujemo, da se bo v kratkem ustanovila tudi mladeniška družba.

Sv. Križ pri Litiji. 20. in 21. avgusta smo praznovali desetletnico, odkar je tu ustanovljena dekliška Marijina družba. Veliko dobrega se je doseglo tekom prvega desetletja, dasi ni nikjer brez hib in brez plev. Imeli smo tri skrbne gg. voditelje v tem času. Tudi zadnja dvanajstvena pobožnost ne bo ostala brez blagodejnega vpliva.

Iz Vipave. V naši dekliški Marijini družbi smo tudi ustanovili že več odsekov n. pr. za vsakdanje sv. obhajilo, karitativni odsek in odsek za olepšanje cerkve. Vsak mesec smo imeli redne shode, seje po potrebi večkrat. Zbiramo se v lepih društvenih prostorih, kjer imamo na razpolago dobrih knjig in časopisov. Vse te stvari nam je preskrbel bivši voditelj č. g. dr. Jožef Sever, ki se je zdaj od nas poslovil in preselil v drugo župnijo. Priredili smo že tudi dve igri. Tudi ena tovarišica se je od nas preselila; odšla je v daljno Ameriko. Pri slovesu ji je naša prednica polagala na srce, naj se ne sramuje nikjer pokazati, da je Marijina hči.

Železniki. Dne 25. avgusta se je podala naša dekliška Marijina družba na Prtovč k Mariji pomagaj. Po sveti maši in po skupnem svetem obhajilu smo se okrepčale pri cerkveniku. Nekateri družabnice so šle nato domov,

druge pa so se podale s č. g. voditeljem na Ratitovec. Bil je krasen dan in prijetna pot. Ko je vesela četa dospela na zaželeni Ratitovec, se je ena družabnica (Marija Čemažar), ločila od drugih tovarišic in je hitela daleč med pečine, da bi našla lepih planink in z njimi okrasila doma družbeno podobo Marijino. Toda, o groza! Mesto planink — je našla smrt v globokem prepadu, kamor je nesrečno strmoglavila. Po skrbnem iskanju so jo našli zelo poškodovano; z velikim naporom so jo spravili domov na neizmerno žalost dobrih starišev in sorodnikov. Pa tudi vso Marijino družbo, kakor tudi našega blagega voditelja, je ta osodepolni slučaj globoko pretresel. Tega groznega dneva ne bomo pozabile. 27. avgusta smo jo spremile potem k večnemu počitku. Pele so ji selške pevke, za kar jim bodi tukaj izrečena srčna zahvala. Bila je rajna zvesta članica Mar. družbe in dobra cerkvena pevka. Stara je bila 21 let. Upamo, da ji je nebeška mati Marija izprosila srečno smrt, akoravno je bila tako grozna. Nam pa bodi njena smrt resen opomin, kako moramo biti vedno pripravljene, ker ne vemo ne ure, ne dneva. Naša Marijina družba se je zdaj zelo pomnožila, zlasti mlajše deklice pridno pristopajo. Da bi le vse ostale zveste svoji nebeški Materi.

Iz Semiča. Naša dekliška Marijina družba bo praznovala kmalu desetletnico obstoja, zato se ni čuditi, če ima v svojem okrilju že blizu 500 vrlih, za vse dobro vnetih članic. Začeli smo zadnji čas tudi z odseki. Dne 28. avgusta se je osnoval odsek za obiskovanje bolnikov in pa odsek za oskrbo zanemarnjenih otrok.

Iz Trnovega na Notranjskem. Dne 8. septembra je naša dekliška Marijina družba zelo slovesno obhajala svojo desetletnico. K slovesnosti so prihiteli Marijine družbe naše

dekanije, pa tudi iz sosedne Istre, iz Jelšan in Hrušice so prišla dekleta v obilnem številu, tako da je bilo z domačo Marijino družbo vseh deklet okrog 1000. Veličasten je bil pogled na to trumo Marijinih hčerâ, ko so se v dolgem sprevedu, pojoč litanije, pomikale v našo cerkev na hribčku. Že pri sprejemu je pozdravila ena iz domače družbe vse v tako obilnem številu dospele sestre. V cerkvi pa je gospod dekan imel primeren nagovor. Omenjal je tudi, da je bilo prvotno sprejetih 86 deklet, danes jih je v družbi 280; omožilo se je iz družbe 141 deklet, v druge družbe po raznih krajih jih je prestopilo 63, umrlo jih je 29 in v samostan stopilo 13. Bodril je dekleta, naj tekmujejo med seboj v pridnosti. Po slovesnosti v cerkvi se je na župnijskem prostornem dvorišču predstavljala lepa igra »Ljudmila«, pri kateri so se domače igralke vrlo dobro postavile. Med odmorom pri igri je imel navduševalen govor g. Velharticky, župnik iz Jelšan; opominjal je zbrana dekleta, naj bodo značajna zdaj, da bodo potem pozneje mogle biti tudi značajne žene in gospodinje. — Velikodušno je potem dobri naš gospod dekan vso zbrano mladino primerno pogostil. V lepem spominu bo gotovo ostal ta slovesen dan vsem udeleženkam, da bodo še z večjim veseljem vztrajale kot zveste hčerke Marijine.

Na Črnučah je umrla Ana Lužar iz Marijine družbe. Na grobu so ji sestre za slovo lepo zapele. Svetila ji večna luč! — V naši družbi se je na Veliko mašo ustanovil abstinenčni odsek. Počasi pridejo drugi na vrsto. Ta je prvi in najpotrebnejši. Naj bi živahno dehal!

Od Sv. Trojice pri Mokronogu. Pri nas smo pokopali pridno Marijino hčerko Marijo Krajnik. Umrla je v najlepši dobi, stara 20 let. Nad vse je bil lep njen pogreb, katerega so se njene tovarišice udeležile polnoštevilno za zastavo. Zapele so ji lepo žalostinko v slovo. Njeno rakev v grobu so dekleta popolnoma zasule s cveticami. Pač primerno, naj mlada cvetlica, ki jo je utr-gala božja roka, počiva med cveticami!

Gorje. Po dolgem času se je v naši Marijini družbi oglasila smrt. V najlepših mladostnih letih je odšla v večnost članica Neža Ropret. Na sv. Lovrenca dan jo je smrtni angel poklical v večnost, —

in smehlja je v rajske dvore
z njim je odhitela
k Materi v deviško družbo,
kamor je želela.

— Na Velikega Šmarna dan je bilo zopet sprejetih devet deklet v družbo. Naj bi bile vedno stanovitne!

Iz Sežane na Krasu. Pretekli mesec je naša Marijina družba, ki šteje 50 članic, dobila novega g. voditelja. Dne 15. avgusta je bilo sprejetih na novo osem deklet. Pred Malim Šmarnom je ena naša tovarišica stopila v zakonski stan. Spremile smo jo v cerkev z zastavo; po končani sv. maši smo ji voščile srečo in smo se prijazno poslovile.

Na Sinjem vrhu ob Kolpi smo imeli 28. avgusta ustanovitev in prvi slovesni sprejem v Marijino družbo. Po štirimesečni pripravi je bilo sprejetih 23 deklic. Slovesnost so povzdignile dekliske Marijine družbe iz Črnomlja, Dragatuša in iz Starega trga, prvi dve z zastavami. Deklet je bilo 200. Me nove, najmlajše njihove sestre se jim za prihod iz srca zahvalujemo. Posebno hvaležnost smo dolžne preč. g. župniku Francu Zupančiču iz Starega trga, kot slavnostnemu govorniku, in veleč. gg. Luji Bjelobarbiću, župniku iz Lukovega dola ter P. Gregoriju Cerar, mestnemu kaplanu iz Črnomlja. Pod mogočno varstvo preblazene device Marije in sv. Barbare, zavetnic naše družbe, naj pribeže tudi ona naša dekleta, ki so jih do zdaj na razne načine plašili.

Lokve pri Gorici. 1. september ostane tukajšnji Marijini družbi v vednem in prijetnem spominu. Imeli smo sveto birmo; obenem pa je sam prevzvišeni knez in nadškof dr. Fr. Sedej blagoslovil novo Marijino zastavo. Pri sprejemu — 31. avgusta zvečer — ga je naša prednica, Viktorija Kolenec, pozdravila s pesmico, ki je bila v ta namen zložena.

Prevzvišeni nas je ganjen blagoslovil, na kar smo šli v procesiji v cerkev, pevajoč med potjo lepe Marijine pesmi. Drugi dan — dne 1. septembra — pa je bil slovesen blagoslov naše nove in lepe zastave. Vse tiho je bilo po cerkvi, ko je Prevzvišeni zabil v blagoslovljeno zastavo prvi žebelj, rekiš:

Žebelj prvi v zastavo to
jaz zabijem, želéč srčnó:
Po Mariji k Jezusu naj
vsa dekleta hódijo v raj!

Monsignor dekan je zabil drugi žebelj z željo:

Obilo Lokvam blagoslova
prinesi ta zastava nova!

Pristopila je kumica (botra) Jožefa Winkler s tovarišicama — Marijo Kolenec in Nežo Žbogar — zabila žebelj in rekla:

Dekleta izpod te zastave
naj bodo gospodinje prave!

Zabil je žebelj tudi domači župnik, go-
voreč:

Oznanjaj, žebelj, željo mojo;
Pod novo naj zastavo svojo
dekleta vsa se združijo;
naj ljubijo Marijo,
naj Bogu zvesto služijo!

In naposled prednica naše družbe z be-
sedami:

Dekliški čas — nevaren čas,
sovražnik trojen nas napada;
a ti, zastava, nam si nada.
O varuj nas, o ščiti nas,
da srčno se vojskujemo,
sovrage vse zmagujemo!

Nato se je zastava dvignila, topiči so za-
garmeli in pesem Marijina je zadonela po
cerkvi...

Iz Mirna pri Gorici. Dne 15. avgusta, na
praznik Vnebovzetja M. D., smo praznovali
v naši fari izredno slovesno ustanovitev Ma-
rijine družbe. Nestrpnost smo pričakovale
srečnega dneva, ko se bomo mogle prište-
vati med Marijine hčere ter tako biti uvr-
ščene v krdelo posebnih Marijinih častilk.
Po skrbni pripravi se je izvršila slovesnost
tako-le: Na praznik zjutraj med prvo sveto
mašo je bilo skupno slovesno sveto obha-
jilo, katerega smo se udeležile vse družbe-
nice, 38 po številu. Popoldne smo se z malo
izjemo opravljene v belo, zbrale v župnišču,
od koder smo se z deklško zastavo podale
v farno cerkev. Sprevodu so se pridružile
tudi sestre iz Gorice, katerih je bilo prav
obilno število, za kar jim bodi na tem mestu
izrečena najpristrčnejša zahvala. V cerkvi
smo navdušeno zapele par kitic pesmi »Za
dekleta«. Zatem je stopil na leco naš preč.
g. župnik, ki je prav z vzvišenimi besedami
označil zbranemu ljudstvu pomen Marijine
družbe. Po govoru je bil slovesen sprejem
ob navzočnosti štirih gg. duhovnikov. V
častnem številu navzoče farane je do solz
ganila ta prelepa slovesnost. Dal Bog, da bi
se kmalu ojunčila še druga dekleta in sto-
pila pod zastavo Marijino. — Upamo, da
tudi mladeniči ne bodo izostali. K sklepu
naj omenimo, da smo po blagoslovu imeli v
»Društvenem Domu« kratko razvedrilo. Mi-
renske deklice so izredno dobro predstavi-
ljale »Lurško pastirico«. — Konečno si šte-
jemo v posebno dolžnost izreči najpristrč-

nejšo zahvalo preč. gospodu župniku Ivanu
Rojec za obilen trud, ki ga je imel pri usta-
novitvi in katerega bode še imel kot voditelj
naše Marijine družbe. Zahvalimo se tudi
vsem, ki so kaj pripomogli, da se je naša
slovesnost tako sijajno izvršila.

Marijina hči.

Iz Škal (Štajersko). Nič kaj glasu iz
naše župnije, kaj ne? Pa veliko lepega in
veselega smo že doživeli, zlasti odkar smo
dobili novega dekana č. gosp. Ivana Rotner.
Najprej so na naše veliko veselje in korist
oskrbeli sveti misijon; dalje so nam ustano-
vili cerkveno družbo Srca Jezusovega, ki je
urejena v prid domači župni cerkvi. Uvedli
so nadalje tretji red sv. Frančiška, kojega
vodstvo vestno sami opravljajo. Tudi na
novo vpeljana Marijina družba se lepo raz-
vija; že nad sto deklet je zbranih v družbi.
Shod imamo vsak Marijin praznik in še več-
krat, po cerkvenem opraviilu imamo posve-
tovanja. Dekleta Marijine družbe so prire-
dile že eno prav mično igro »Kristina«. —
Oskrbeli so č. g. voditelj že prelep nov križ
za Marijino družbo in pa bandero s podobo
Marije Brezmadežne na eni strani, na drugi
pa je podoba Srca Jezusovega. — Iz Marijine
družbe sta umrli že dve tovarišici. Eno od
teh so na smrtni postelji sprejeli v družbo.
Kmalu nato je umrla z imenom Marijinim
na jeziku. Pogreb je bil zelo lep. — Upamo,
da bodo tudi mladeniči kmalu imeli svojo
Marijino družbo. Nekateri si jo silno žele.

Teharje. Od vseh krajev prinašaš, dragi
»Bogoljub«, poročila o živahnem gibanju
mladine, posebno v Marijinih družbah. Naj
omenim na kratko, kako se gibljemo pri nas
na staroslavni Teharjih. Dekliška Marijina
družba, ki je bila že skoraj malce zadre-
mala, je na novo oživela; obeta se nam lepo
in delavno življenje v družbi. Pod vodstvom
vnetega gospoda voditelja imamo redne sho-
de, kjer se poučujemo in vнемamo za pravo
krščansko življenje. Ustanovili smo evhari-
stični odsek, ki ima skrbeti za pogostno
sv. obhajilo, za lepo petje in za glasno molit-
ve v cerkvi. V kratkem si ustanovimo še
časnikarski odsek, katerega smo najbolj po-
trebni. Pri nas se še vedno premalo bere.
»Bogoljuba« imamo komaj 16 iztisov. Da se
to število podeseteri, mora biti skrb
tega odseka. Tudi abstinenčni odsek bi bil
velike važnosti pri tolikih »pušenšankih«.
Tako upamo, da zaveje drugačen duh po
lepi naši fari, da si družba pridobi zopet
ugled, ki je potreben k napredku, kar nam
daj Bog in Marija.

30. Zadnja nedelja v mesecu.
Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden
skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče in škofje vsega katoliškega sveta. — Katoliški možje in mladeniči, ki delajo v javnosti. — Tržaška škofija, da bi dobila apostolskega škofa. — Katoliški misijoni. — Marijine družbe srednješolskih dijakov. — Mladina po mestih. — Veroučitelji vseh slovenskih šol. — Katoliško slovensko časopisje. — Duhovniki, zlasti tisti, ki imajo mnogo nasprotnikov. — Obrtni vajenci.

Zasebne zadeve: A. M. v Boštanju za dušni mir, za vredno prejetje svetih zakramentov. — Dve osebi za dušno zdravje.

Zahvale.

M. C. se zahvaljuje žalostni Materi božji za hitro pomoč devetmesečnemu otroku, ki je hudo trpel vsled krčev. — Deklica iz Vogrč na Koroškem se zahvaljuje v prvi vrsti svetemu Jožefu za večkratno uslišano molitev, najsv. Srcu Jezusovemu in preč. Srcu Marijinemu ter sv. Antonu. — Jerica Lederhas v Vuhredu se zahvaljuje Jezusovemu in Marijinemu Srcu ter sv. Ani, katerim se je priporočila, da bi se srečno razvozljala neka težavna zadeva, kar se je tudi zgodilo. — Helena Brgles se zahvaljuje žalostni Materi božji za uslišano molitev. — H. Fojkar iz Bukovice se

zahvaljuje za ozdravljenje svoje dolge bolezni Mariji, Srcu Jezusovemu in sv. Antonu. — M. T. iz Škofje Loke se zahvaljuje Mariji N. Lj. G., Srcu Jezusovemu in Marijinemu in sv. Antonu za srečen izid pri pravdi. — Ivanka Slivnik iz Gorij je poslala to-le obljubljeni zahvalo: Bila sem nevarno bolna ter leto dni popolnoma priklenjena na postelj. Vsa zdravila so bila brezuspešna. Zdravniki so popolnoma obupali nad mojim ozdravljenjem. V tej stiski se obrnem na najsvetejša Srca z obljubo, da objavim zahvalo v »Bogoljubu«. Upanje v najboljšega Zdravnika me ni varalo. Sedaj sem skoro popolnoma zdrava.

Darovi.

Za cerkev Jezusovega Srca v Sočrgi (P. Buzet, Istra): Marija Lesjak 4 K; N. N., Višnjagora 12 K. — Bog povrni!

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Č. g. Alojzij Wester, kaplan v Slavini, 34 K 20 vin.; Č. g. Val. Zupančič, kaplan na Dovjem, 6 K 40 vin.; g. Jož. Tavčar, cerkvenik v pok. na Brezjah, 15 K; družina Goetzova v Ljubljani 2 K; gdč. Josipina Turk 100 K; Č. g. Martin Dimnik, kaplan v Hinjah, 13 K 64 vin.; Č. g. Iv. Vrhovnik, mestni župnik trnovski v Ljubljani, 40 K; Č. g. Fr. Kogej, katehet na Jesenicah (zbirka šolske mladine), 60 K; Č. g. M. Bulovec, spiritual v Ljubljani, 2 K.

Za odkup dveh zamorčkov, ki naj dobita pri krstu ime Juri in Ana: Juri in Ana Platinšek (Luče pri Ljubnem, Štaj.) 50 K.

Najstarejša slovenska trdnjava te stroke.

Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejateljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

ženske lase

odstrizene in
zmešane ku-
pujem po naj-
višji ceni

M. Podkrajšek frizer za dame in gospode
Sv. Petra cesta 32, Ljčeva hiša.

— Izdelujem vsa lasna dela. —

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40 — 45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16.— I^a. I^a ostanki po K 18.—

obstoječi iz flanele za bluže in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljne prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6—15 m dolgi pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju tkalnice platna Karl Kohn, Nachod štev. 23. — Na željo pošljem vzorce od vseh mojih izdelkov zastoj in franko.

Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohišvene oprave,
spomeniki iz marmorja, gra-
nita ali sijenita, apno živo
in ugašeno se dobi pri

Alojziju Vodniku

3696

kamenarskem mojstru

Kolodvorska ulica

Ljubljana

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhost, tečenje iz ušes,
šumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano.
Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi.

Dobiva se samo v lekarni pri „Črnem orlu“ na Novem
trgu v Celovcu. 1984 7-1

Ceno Posteljno Perje

1 kg sivnega skubljenega perja K 2, polbelega
K 280, belega K 4, finega K 6, najboljšega skub-
ljenega K 8, sivnega puha K 8, belega K 10, prs-
nega puha K 12, od 5 kg nadalje poštne prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene,
iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, mo-
drege, belega, ali rumenega inlet-nanking-blaga

1 pernica vel. 180×116 cm z blazinama, velikost 80×58, napol-
njena z jako lepim mehkim perjem K 16, s polpuhom K 20, s
puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16; vzglavnica K 3,
3-50, 4. — Pernice 180×140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica
90×70 ali 80×80 cm K 4 50, 5—, 5-50. Spod. pernica iz gradla
180×116 cm K 12, 15. Razpošilja proti povzetju pošt. prosto
pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Dešenici št. 1093. Češki les.
Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki
o žimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugem postelnem
blagu zastoj in poštne prosto.

2603

Kri! dosežejo odrasli in otroci,
bolni in zdravi. Polovico
stroškov prihranite v go-

Moč! spodinjstvu na kavi,
sladkorju in mleku,
ako pijete SLADIN,

Zdravje! to je dr. pl.
Trnkóczyja
sladni čaj.

En zavoj velja 50 vin. Dobiva se pov-
sod. Po pošti se naroča najmanj pet
zavojev pod naslovom v glavni zalogi.

Lekarna pl. Trnkóczy

v Ljubljani zraven rotovža.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

JANKO ČEŠNIK

Ljubljana :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga
vsakovrstnega belega perilnega blaga v bom-
bažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne
preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

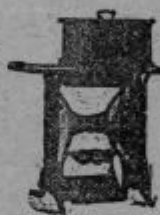
priporočata svojo največjo **zalogo** zgotovljenih oblek za gospode, dečke in otroke in novosti v konfekciji za dame.

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Najslužnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

po 4 $\frac{1}{2}$ %

to je: daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama. 3458

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik

Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.

Največja češka tovarna za nakupovanje cenegega posteljinega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gcsjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsi puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko. 15-2

S. Benisch

Največja in najstarejša tovarna lon-
čenih pečij in raznih lončenih izdelkov

AVGUST DRELSE

Mnogokrat
odlikovana

V LJUBLJANI

Mnogokrat
odlikovana

priporoča se slavnemu občinstvu in prečast. duhovščini v naročja na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah in vzorcih najbolj
strokovnjaški, solidno in trpežno po najnižjih cenah. Zupniščem, samo-
stanom in šolam dovoljujem znaten popust.

3460

Ilustrovani ceniki na razpolago.

Denarni promet do 31. decembra 1909
čez 83 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. marca 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

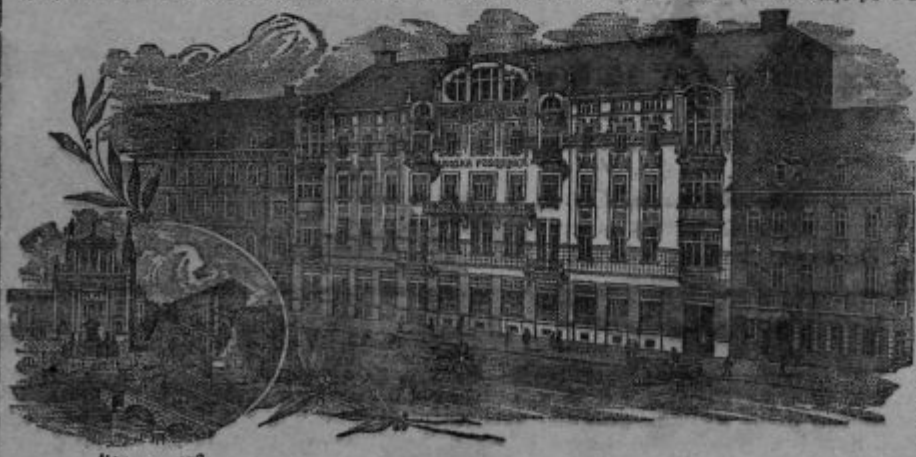
registrirana zadruga
z neomejeno zavezo

Niklošičeva cesta štev. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo
sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kekega odbitka, tako da
prejme vložnik od vsa-
kih vloženih 100 kron
čistih K 4-50 na leto

Lastna glav.
K 503-575-98

Hranilne knjižice se
sprejemajo kot gotov
denar, ne da bi se njih
obrestovanje kaj preki-
nilo. Za naložanje po
pošti so pošilno-hran.
položnice na razpolo-
ganje. Sprejema tudi
vloge od svojih zadru-
žnikov na tekoči račun
ter daje istim posojila
proti vknjižbi z in brez
amortizacije, na osebni
kredit (proti poroštvu)
in zastavi vrednostnih
papirjev. Menjice se naj-
kulant. eskomptirajo.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in
trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg
p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in
obr. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blaginik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml.,
tovarnar, Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.